

PLACEN ZA ŽIVOT

Karel Keslly Mazánek

Karel Kesly Mazánek
Placen za život 2

Prolog

Kmitko se těšil, že už bude mít od Cestovky konečně pokoj, a aby ne, čekal ho nový svět a kdo ví, třeba to tu bude lepší než na Regis 1, i když, pravda, svoji planetu měl nejraději. Ale na druhou stranu, znal jen tu a nic jiného. Jaká bude tato a jak ho zdejší tvorové přijmou? To byly otázky, na které nedokázal odpovědět a stále o nich musel přemýšlet. I na svého kamaráda si vzpomněl, snad i proto, že byl poslední dobou takový nijaký. Co se asi stalo jemu? Taky cestoval s Cestovkou, ale proč ten zákaz mluvení o tom, co prožil?! No, otázek byla spousta, ale teď dost přemýšlení a hurá ven z této červené díry, i z dosahu Cestovky...

Boj o život

Plodová voda Lei vytekla na sedadlo. Kmitko se už mohl opřít a zabrat všemi silami o stěny, které se najednou začaly smršťovat a jako by na něho někdo tlačil zevnitř a pomáhal mu z tohoto červeného vězení ven. Šlo to pomalu, ale šlo. Centimetr po centimetru se soukal malým otvorem. Při každém zatlačení a posuvu vpřed zavřel oči a znova se do toho opřel.

„Jde to dobře. Jen tlačte v pravidelných intervalech,“ nabádala průvodčí z vlaku Leu, dle toho, jak byla instruována z telefonu od zdravotní sestry na druhém konci „drátu“.

Najednou, co to... Jako by se dítko zaseklo a nechtělo jít dál...

Mezitím v břiše Lei:

Už jsem unavený jako stonožka. Kašlu na to, však zítra je taky den, pomyslel si Kmitko.

Načež se ozvalo od Cestovky: „Nic takového, je třeba postupovat dál a neodmlouvejte, závisí totiž na tom váš život. Máte na to ani ne hodinu, jinak zemřete.“

„Ježkovy oči,“ prolítlo hlavou Kmitkovi. „To mám tedy co dělat, jenže já už jsem unavený. Kde nabrat síly?“

„Když to zvládnete, smaže se vám velký karmický dluh. Pokud ne, přestanete existovat.“

„Co je to za móresy? To mě jako necháte tady chcípnout?“

„Ano,“ stroze odpověděla Cestovka. Avšak to byla ve skutečnosti jen blamáž a důvod, aby se Kmitko snažil a probjoval si cestu ven.

Lea si dělala starosti, ale průvodčí i Lein přítel ji uklidňovali...

„Na chvíli si odpočiň a pak to zkus znova,“ shovívavě se Leu pokoušel uklidnit Pavel.

Mezitím se průvodčí ptala na to zaseknutí sestřičky, ale ta říkala, že chvilkové nevadí. Horší by bylo, kdyby to bylo dlouhotrvající. To však nenastalo - po chvíli se opět dítě pohnuło vpřed.

Kmitko se prodíral ven, ale šlo to ztuha. Nicméně vidina smrti v něm probudila neskutečnou sílu. Dral se, co mu jen síly stačily. Šlo přece o jeho život. Na druhou stranu, vědět, že to bude takto, nešel by do toho. Bylo to moc velké riziko a pak ani nevěděl, jak je daleko. Teď už cítil pravidelné stahování a tlačení na sebe. Rozhodl se tedy, že při každém takovém zatlačení zatlačí i on a jak se později ukázalo, byla to správná volba.

„Jde vám to skvěle,“ konstatovala s nadšením Cestovka. „Zdá se, že přežijete. Ale je třeba se ještě snažit. Musíte vylézt celý,“ nabádala Cestovka Kmitka.

„A proč mi tedy nepomůžete?!“

„To nelze, to může jedině vaše matka.“

„Matka?“

„Matka – tvor, jenž vás porodí na svět,“ vysvětlovala Cestovka.

„Aha,“ suše konstatoval Kmitko, ač mu to bylo jasné jak psovi vrtulník. Znal jen vajíčko a skořápku, tak jak se tvorové rodili na Regis 1.

„No hurá už je venku,“ zavýskla nadšením průvodčí a dávala Lei malé děvčátko... Lea byla blahem bez sebe. Přitiskla si ji k sobě a dala jí pusku na čelíčko. „Vítej v našem světě.“

Holčička pomalu otevřela očka a její pohled utkvěl na Lei.

„Oční kontakt je prý důležitý, jak jsem se dozvěděla od kamarádek. Pojď, Pavle, vezmi si ji na chvílku, ať taky vidí i svého otce.“

Pavel vzal opatrně dítě do svých rukou. Jak malý byl tento tvořeček a kolik toho musel udělat, aby se dostal na náš svět – proběhlo Pavlovi v hlavě.

„Za chvíli jsme v Brně a tam už čeká sanitka... ti vás převezou na Obilňák,“ podotkla průvodčí. Měla sice radost, ale jakmile se drobet vzpamatovala, sraštila čelo... „Celá sedačka od krve, na podlaze, prostě všude, jak u řezníka. To budou mít uklízečky radost. Ale co, za to je platí dráhy. Nic kloudného stejně nedělají...“ brumlala si pro sebe, jak byla namyšlená.

„Hurá, jsem venku,“ prolétlo Kmitkovi hlavou a otevřel oči. Viděl rozmazaně a pak ho kdosi plácl po zadku. Rozeřval se, moc to totiž bolelo. „Kurník, to neumíte být citliví?!“ Po chvíli se však uklidnil a začal vnímat tento nový svět...

„Zvládl jste to, teď je to jen na vás, jakmile bude zase třeba, ozveme se,“ prolítlo od Cestovky ke Kmitkovi.

„No hurá!!! Konečně svobodný, ale vlastně jaký hurá... říkali, že se zas ozvou... Kruci! To vypadá na pěkný vězení, ale co, uvidíme, co se bude dít dál. Jen kdybych viděl o něco líp.“

„To se vám upraví, jak trochu povyrostete, nebojte se,“ konstatovala Cestovka. „A abychom nezapomněli, za klení se vám odečítá padesát tisíc kreditů.“

Kmitko si jen povzdechl – byl vyčerpán. Proto zavřel oči a usnul. Cítil, že je na čemsi teplém – usínalo se mu dobře.

Mezitím si Lea přivinula holčičku k sobě na hrud' a byla šťastím bez sebe nad tím malým tvorečkem... Jméno bylo jasné... Katka... stihla to minutu před polednem.

Nemocnice

Jen co vlak dojel do stanice, okamžitě se objevili záchranáři s nosítky. Vlak byl našťěstí už moderní, a proto se tam nosítka dobře vešla...

„Maminko, už jsme tu. Jak vám je?“ vlídně Lee pokynul jeden ze záchranářů.

„Ujde to, malá mi usnula,“ a tiskla si Kačenku na hrud’.

„To nevádí, teď doděláme drobnosti a v nemocnici si vás pak vezmou do parády celou i s děťátkem.“

Doktor vyšetřil Leu i Kačenku a konstatoval, že je vše jak má být – v normě – na to jak to proběhlo. Uložili Leu na nosítka a šup s ní ven do sanitky. Pavel šel samo sebou s nimi.

„To je váš manžel?“

„Dá se říci... je otcem dítěte,“ kníkla provinile Lea, najednou si uvědomila, že ještě není vdaná. Což ji trochu vyvedlo z míry. Sice se s Pavlem rozhodli, že budou žít jako druh a družka, tedy na hromádce, ale poprvé jí to bylo líto.

„Dobrá tedy, pojedete s námi vzadu.“

Dveře od sanitky se otevřely, vsunuli tam Leu, Pavel i doktor za ní a už se jelo městem se zapnutým majákem a houkačkou do nemocnice.

Doktor se Ley i Pavla vyptával na jméno. Zda nemá Lea alergie a taky na bydliště, zdravotní pojišťovnu atd. hotový výslech.

Když se znova otevřely dveře, byla Lea ráda, že už je z toho venku. Chtěla si schrupnout, ale dítě se na chvilku nějak pohnulo a už nebylo přitištěné na ni a začalo naříkat. *Asi má hlad*, problesklo Lei hlavou a hned nastavila Kaťušce svoje poloodhalené prso. Katka se přitiskla, ale nic se nedělo. „Co to? Proč necučá?“

Kmitko se probral. Teplo zmizelo a navíc dostal hlad, co teď? Nedalo se nic jiného dělat, než si o to říci. Prvně to zkusil u Cestovky, ale ta mlčela jak zarytá. Pokusil se tedy svojí řečí požádat o jídlo, ale vyloudil jen jakýsi pazvuk, měnící se ve vrískot. To ho docela i vylekalo. Netušil, jak moc to bude slyšet. Ale zakrátko už cítil cosi teplého na ústech.

„Co je to? K čemu je to dobré?“

„Tím se teď budete živit,“ odpověděla Cestovka.

„A jak?“

„Cucáním.“

„Aha,“ a začal cucat, co to šlo.

A zase se Kmitkovi v mysli ozvala Cestovka: „Vidíme, že vám to jde. Tohle od teď bude vaše primární potrava, nezapomínejte...“

„Cože? To mám jako furt cucat?“

„Ano, jiná možnost prozatím není, ale nebojte se, nebude takto nucen cucat dlouho...“

„Už jsem se lekl, a kdy už jako budu moci chodit po svých a normálně vidět? Zatím vidím všechno jen rozmazaně! Dělejte s tím něco, nebo mně snad chcete říci, že to takto bude už nastálo?!“

„Uklidněte se, času dost. Zatím je třeba trpělivosti. Vaše tělo se teprve vyvíjí a bude ještě dlouhá doba, než se dovyvine celé... Ale na to je ještě čas,“ a Cestovka přerušila spojení.

„Zdá se, že je miminko už napapané. Pojděte, maminko, zvážíme si ho a změříme...“ vyzvala Leu staniční sestra ve špitále.

„Tři kila šedesát bez pár drobných a skoro padesát sedm centimetrů. Máte hezkou holčičku,“ a usmála se na Leu. „Dáme jí cedulku a uložíme ji zatím vedle a vás převezeme do pokoje. Tam si můžete odpočinout. Tu chvíli to děťátko bez vás vydrží. Na chvíli si schrupněte, pokud můžete, protože teď už toho moc nenaspíte,“ s účastí konstatovala sestra.

Byl jsem na Regis 1. Je to sen, či skutečnost? Jak jsem se sem dostal? No, podívám se po kamarádovi, proběhlo Kmitkovi hlavou. Našel všechno přesně tak, jak to bylo, kamaráda pod haldou papírů ukusujícího zrovna červa, svůj zarezervovaný pokoj v hotelu i kredity v trezoru.

„Hmmm... to byl ale dlouhý sen, jsem úplně zmatený...“ zamyšleně povídal Kmitko kamarádovi.

„Já nic slyšet nechci. Na, tu máš kousek. Najez se a pak jdi!“

Co se to děje? Nejlepší kamarád, se kterým se dělil o ten kus papíru i kousek jídla, ho najednou odhání! Proč? Bylo to podivné. Ale sotva se zvedl, že půjde nevím kam, tak se znova probudil na tu druhou planetu a měl velký hlad. „Co to mělo znamenat?! Já chci zpět na Regis 1,“ a Kmitko začal vřískat, co to šlo.

Zanedlouho přiběhla sestra, podívala se na štítek, vzala vřískající Kačenku a už si to s ní metla vedle do pokoje, kde ležela Lea. Kojení na řev zabralo jako med na medvěda a Kačenka se rychle uklidnila.

„To byla sotva hodinka, co jsem tu napolo dřímala,“ pronesla Lea k sestře.

„Už to tak je, mladá paní... na to si zvyknete... časem,“ soucitně povídala sestřička.

Chvilka klidu, kéž by...

Poporodní události se dají shrnout do několika málo vět... Kojení a zase kojení a mezi pauzami kontrola doktorů, ale dá se i sem tam zdřímnout, ostatně to ani jinak nejde. Lea byla unavená, spát se jí chtělo, ale sotva zabrala, tak Katka měla hlad, takže se nedalo nic jiného dělat. Jednou u kojení i usnula, jak z toho byla celá vysílená. Zdál se jí zajímavý sen...

Ocitla se na kraji lesa a vedla za ruku svoji Kaťušku. Tam stála chaloupka a v ní pobývaly tři ženy pospolu. Každá měla nějakou svoji specialitu, jedna uměla věštit z dlaně, druhá z koule a třetí používala kyvadélka. Vešla tedy a jen co otevřela dveře, tak na ni jedna z nich pohlédla a bedlivě si nečekanou návštěvu prohlížela. Ostatní dvě zrovna vařily něco dobrého u kamen.

„Pojďte dál a posaďte se, za chvíli bude oběd hotový.“

„Děkujeme, nemáme hlad, ale rády ochutnáme, že ano, Katko?“

„Ano mamí, už se těším.“

K obědu byla kmínová polévka a kousek chleba – pochutnaly si všechny. Po obědě vyzvala nejstarší z nich Leu, zda by se nemohla podívat její dceři na ruce a poodhalit její osud věštbou z ruky. Najednou Lei přišlo, že je jako u třech sudiček. Byla napnutá... ale svolila.

Samo sebou, Lea byla spirituálně založená, tak to všechno znala a věřila tomu...

„Tak mi tedy podej ruku, maličká...“ vyzvala žena Katku. Ta se chvíli zdráhala dát neznámé ženě ruku, ale když viděla, že i Lea je pro, nenechala se dlouho pobízet.

A žena začala: „Budeš žít dlouho a mít tři děti, avšak tvůj život se bude podobat životu muže, budeš pracovat mezi muži, takže získáš jejich náтуру...“ Dál už nebylo nic.

Lea se probrala z dřímoty, jak jí sestřička brala Katku od prsu...

„Jejdanánky, já jsem usnula?“

„To se stává, nic si z toho nedělejte,“ uklidňovala ji sestřička, „asi jste byla vysílená.“

„To ano, byla.“ Ale to, co se jí zdálo, ji jakoby elektrizovalo a začala nad tím horečně přemýšlet. Její malá holčička s náтурой kluka? No to bude něco, bude si hrát s autíčky, oproti jiným holkám, které si hrají s panenkami?! Kam to povede? A tak přemýšlela dál a dál. Co ji tu malou dušičku asi čeká. Jistě se jí ten sen nezdál jen tak. Věděla z předchozích vlastních zkušeností, a vlastně i od Tomáše, že sny jsou náповědou do života a některé z nich se mohou i uskutečnit, byť ne zcela do detailu.

„Sestři, co myslíte? Zdají se malým dětem taky sny?“

„Milá paní, já sny nemívám, tak nevím, ale je to možné.“

„Hmm... hrozně by mě zajímalo, jaké asi tak mají.“

„Tak s tím já neporadím... asi jako normální lidi... kdo ví...“

A sestřička odešla a nechala Leu přemýšlet a dumat nad tím jejím snem. Ale sotva si spořádala tak nějak myšlenky, tak tu bylo další kojení.

„Sestři, je normální, že se kojí tak často?“

„Ano, v prvních dnech. Postupně se kojení upraví. Je to tím, že miminka mají malý žaludek, sotva jak třešeň či jablko, když už jsou větší.“

„Aha, děkuji, tohle jsem nevěděla.“

„To nic, důležité je kojit, když dítě potřebuje. Zde sice máte stanovené kojení řádem, ale doma si kojení upravte, je to tak lepší. Mimochodem, nedávejte ji na dudlík, pokud nemusíte. Snažte se kojit co nejdéle... dudlík je taková náhražka kojení, aby malá měla něco v puse, ale když si na to zvykne, budete mít velké problémy ji později odnaučit.“

„Hmm... zajímavé a vy to víte jak?“

„Mám doma tři děti v pubertě. U prvního jsem používala dudlík a u dalších už ne. Poradila mi to jedna známá,“ načež se na Leu usmála a odešla.

Lea začala přemýšlet – dudlík – ano, nebo ne? Musí se poptat na netu, až bude z porodnice venku.

A zase se chodbou začal ozývat křik, jak nesla sestra její Katku ke kojení...

„Ach jo, člověk se ani nenadá a je to tu zas,“ povzdechla si Lea.

„Zvyknete si, není lepší pomoci... Ale víte co, kupte si na doma ušák – křeslo. Dobře se v tom odpočívá i kojí. Manžel mi ho koupil a nedám na něj dopustit. Mám dvě děti a obě odkojené na tom,“ pro- nesla Leina sousedka, která byla vedle na lůžku. „Ale je pracný ho se- hnat, moc se nedělá.“

„Děkuji, hned to řeknu příteli, jakmile sem dorazí, aby se po ně- jakém poohlédl,“ odpověděla Lea a přisunula si Katku k prsu. Ta, jak ucítila bradavku, okamžitě se přisála.

„Já mám takový hlad,“ povzdychl si Kmitko.

„Tak si o jídlo řekněte,“ ozvala se Cestovka.

„Zase tím řvaním? Nijak jinak to nejde?“

„Ne.“

„Co už,“ a začal ječet, jak na lesy.

Po chvíli ho kdosi vzal, cítil, jak je kamsi odnášen, už zase. Pro sebe si tak říkal, co je to za divný systém, proč nemůže být stále na tom teplém místě? Ale z úvah ho vytrhlo položení na cosi měkkého a pak ucítil ono staré známé teploučko. Hned mu bylo jasné, že je zase tam, kde je potrava a tak se uvelebil a začal opět sát, co to jen šlo.

Návštěvy

Byla sobota odpoledne, a tudíž takový volnější den, blížil se čas návštěv a Lea netrpělivě očekávala Pavla i ostatní, zda za ní přijdou a co donesou, přece jen už jí to tu začínalo lézt na nervy, jak byla z věčného buzení kvůli kojení a různým poporodním procedurám unavená. Taková čokoláda, to by bylo něco!

Malou měla u sebe a kojila, když vtom se ve dveřích objevil Tomáš s poměrně velkým báglem.

„Nazdar, ty má květinko,“ zahalekal jako na lesy s úsměvem od ucha k uchu. „Něco ti nesu, koukej,“ a začal z tašky vytahovat pomeranče, mandarinky, jablka, džus a kompoty.

„No ty jsi zlato, tohle je super, to si dám do nosu...“ a Lea se hned pustila do kompotu a nabídla i ostatním spoluležícím. Jedna z nich si vzala mandarinku, další pomeranč, jiná kompot. Naštěstí bylo všeho dostatek, tak se maminy podělily o tak vzácné pochoutky... „Jen si berte holky, je toho dost,“ a Lea nabízela, co Tomáš donesl... Pak Tomáš sáhl hlouběji do batohu, který měl na zádech, a vyndal plyšáka – takovou oranžovou opici, moc pěknou a velkou.

„Jůůů, takovou jsem si vždycky přála. Viděla jsem ji za výlohou jako malá a moc a moc po ní toužila, ale nikdy jsem ji nedostala, protože byla moc drahá.“

„Hele, ty kvítko, kde je Pavel? Jak to, že tu ještě není?“

„Za chvíli dojde, musel narychlo do firmy, něco se jim tam zaseklo, či co, ale prý tu bude hnedle...“ a taky že jo, sotva to totiž dořekla, objevil se ve dveřích Pavel s obřím svazkem růží v ruce, sotva to táhl. Byla to tak velká kytice, že za ní pomalu ani nebyl vidět.

„Ahoj, miláčku, to je pro tebe,“ položil kytici Lei na postel a dal jí pusku na uvítanou.

A jako na potvoru se ve dveřích též objevila sestřička – „Sem ne, to na postel nepatří, zbláznil jste se? Tady musí být čisto!“

„Tak mi dejte alespoň nějakou vázu, kam to můžu dát...“ provinile zakníkal Pavel.

„To my tu nevedeme! Nečetl jste nápis dole u vchodu? Zákaz nošení květin?!“ vzala kytku a odešla z pokoje, a aby dodala svým slovům důraz, práskla naschvál dveřmi, až se postele otrásly.

„No tedy, ty tu máš sestřičky,“ soucitně Lei povídal Tomáš.

„Tak tady bych být nechtěl,“ podotkl Pavel směrem k Lei.

„Ta je z nich nejhorší, jinak se to dá, neboj, dlouho tu nebudu, už zítra jdu domů, když to dobře půjde,“ natěšeně na to řekla Lea.

„Nechám vás tu, jen si hezky povídejte, hrdličky, já zas mažu... Musím ještě za Luckou,“ to byla Tomova přítelkyně.

„Dobrá, Tome, děkuji za vše a moc ji nezlob...“ a Lea i Pavel se s Tomem rozloučili.

Pavel se nemohl na Katku vynadívát, vysoké čelo měla po něm a malý nos po Lei. Ale dlouho se nemohl koukat, protože zas přišla ta protivná sestra a vzala si malou Katku na další testy...

Tentokrát doktor prohlížel klouby. Nejdříve natáhl ručičky, zakroutil jimi, prvně dlaněmi, pak v loktech a nakonec celými rameny – to se zdálo být dobré, tak se usmál. Byl mladý a velmi milý ke všem maminkám i dětem, asi měl k dětem ten pravý vztah. Jo, být to tak ve všech porodnicích. Přistoupil tedy k nožičkám, kotníky byly v pořádku, kolena taky, ale u kyčelních kloubů se jaksi zarazil, zakroutil jednou, podruhé, a zas... „No jo, dysfunkce kyčlí... sestři, zapište to do karty. Já to jdu sdělit mladé paní,“ a odebral se do pokoje, kde ležela Lea. Pavel tam ještě byl.

Kmitko pocítil, jak je odtážen od své potravy, ale nevadilo mu to, byl najedený a tak ani nenaříkal. Pocítil, že se pohupuje, někam ho nesli, kam to nevěděl. Ale pryč od toho tepla, tak posmutněl. Načež se ozvala Cestovka: „Tak první dny máte za sebou, teď vám budeme pokládat otázky a vy na ně budete pravdivě odpovídat...“

„Hmmm...“ na to jen Kmitko.

„Kdy jste naposledy někomu ublížil?“

„Asi kamarádovi na Regis 1, už mě nechce ani vidět... Apropó, proč jsem se zas vrátil sem?“

„Dobře, zaznamenáno... vaše úloha je tu. Na svoji domovskou planetu se v pobytu zde můžete dostat jedině sny, tedy spojením energií... naladěním se na vibrace vašeho minulého světa.“

„A to se dělá jak?“

„Děje se tak samovolně, jak je třeba. Dále, odmítl jste někomu pomoc?“

„Ano, ale dávno, jednomu tvorovi na Regis 1. Už si to moc nepamatují.“

„Kdy jste poprvé zatoužil žít ve městě?“

„Asi když mi bylo čtvrt eónu. A jaká délka života mě čeká zde?“

„Nepřerušujte záznam! Jen odpovídejte na otázky!“

„To je mi pěkné, ani zeptat se nemůžu.“

„Teď ne, další otázka, nechal jste někoho trpět?“

„Ne.“

„A co ta medúza, kterou jste vylovil z moře a nechal na kameni?“

„To se taky počítá?“

„Ano! Tvor jako tvor. A proto si zažijete její útrapy.“

„A to jako jak?!“ zděšeně prolítlo Kmitkovi hlavou.

„Budete mít omezenou možnost pohybu.“

„To není až tak zlé.“

„To poznáte sám...“ odvětila Cestovka. Tím výslech skončil. Kmitko si ani neuvědomil, že s ním bylo cvičeno, tak byl zaujatý otázkami i odpověďmi.

„Dobrý den, maminko, mám pro vás takovou horší zprávu,“ opatrně a s rozvahou řekl mladý doktor k Lei.

„Jakou proboha,“ lekla se Lea.

„Vaše miminko má dysfunkci kyčlí.“

„To je co přesně?“

„Jedná se o nevyvinuté kyčelní klouby, některá děťátka to mívají, tak se jim nasazuje zprvu „strojek“, to je takové zařízení na to, aby mohla alespoň lézt po čtyřech,“ a opatrně se snažil Lei sdělit, že je to vážné...

„A co pak?“

„Když se do určité doby klouby nezačnou samy vyvíjet, což bude asi s největší pravděpodobností váš případ, tak se nedá nic dělat.“

„Doktore, prosím vás, bez té omáčky, jak je na tom má holčička ve skutečnosti?“ Lea byla napnutá k prasknutí, ale věděla, že když bude vědět celou pravdu, bude to lepší, než kdyby si to pak zakoušela sama a postupně prokoukávala ty milosrdné lži.

„No, asi takto, když se to povede, tak bude na vozíku.“

To bylo pro Leu moc silný kafe. Na chvíli se jí udělalo nevolno a zatočila se jí hlava. Tohle bylo jak rána zčistajasna. Pavel jí hned namočil kapesník v umyvadle a dal jí ho na hlavu... I on byl v šoku, ale doktor ještě pokračoval: „Nedělejte si starosti, naše medicína je už na vysoké úrovni, tak to nebude tak zlé.“

„Kéž by!“ na to Pavel.

„Jaký kéž by, já ji naučím chodit! Ne, na vozíku nebude!“ vzepřela se Lea.

„Uklidněte se paní... na vše je ještě čas a třeba se to spraví samo. Jsou známy případy, kdy se i nevyléčitelné nemoci vyléčily, jako by zázrakem,“ snažil se uchlácholit Leu doktor, ale ta si stála za svým, že to prostě zlomí! Pavel s ní ještě chvíli zůstal, ale pak se taky rozloučil a jel domů plný rozporupných pocitů...

„Teda Leo, vy máte pech, nezávidím vám to, ale nic si z toho nedělejte, to moje má zas žloutenku,“ povídala jedna ze spolu ležících na pokoji.

„Jde to zlomit, když je silná vůle... jenže u mimča???“ přemýšlela nahlas další.

„Hele, ženský nechte toho, já si nějak poradím...“ pronesla zamýšleně Lea.

„A teď hurá na baštu. Jsem zvědavá, co nám dají dneska, včera to byla jen kmínová polívka, kousek housky a kompot...“ vedle na to sousedka.

Sestřička dovezla večeri a všechny povečeřely a pak se šlo zas na kojení... zas ten kolotoč až do rána a druhého dne, avšak spánek nikde... Lea začala tušit, že nastávající dny budou pro ni utrpením, ale vidina nového člena rodiny, tedy malé Katky, všechny tyto starosti poodsunula v dále.

Odjezd

Bylo ráno. Lea zrovna kojila, když začalo vycházet sluníčko. Katka spokojeně cucala a byla tedy relativní pohoda. Jen Lei stále leželo v žaludku, že Katka bude na vozíku.

„Ne, to se nesmí stát, budu dělat vše, co jde,“ a už si plánovala, jak to udělá... jenže realita je trochu jiná, než praxe, ale o tom až jindy...

Po snídani v půl osmé byla ranní vizita, na které Lei řekl doktor, že se už může sbalit a jít domů. U ostatních to ještě nebylo možné. Lea si zde tedy poležela tři dny, ale jedna ze sousedek tu ležela už devatenáctý den. Její malé dítě se muselo tak říkajíc „dopéct“ - jak se slangově říká nedorůzčatům, která jsou ještě v inkubátoru. Jiné děti zas měly další trable, jako novorozeneckou žloutenku a tak podobně. Jen jedna mladá maminka už odešla den předtím, ta měla dítě v pohodě. Ale pro změnu měla komplikovaný porod. *No, každý má něco*, pomyslela si Lea a začala se pomalu balit...

„Hele holky, jestli chcete, tak si vezte ty kompoty, já to sebou nepotáhnu a mám tu ještě pár pomerančů i mandarinek...“

Holky samo sebou byly pro, jak by ne. Nestává se běžně, že někdo něco daruje, ale tu v porodnici (a v nemocnicích vůbec) jsou na sebe lidi milí - oproti tomu jak se občas chová některý personál.

No, Lea nelenila a zavolala Pavlovi, aby si pro ni do porodnice přijel. „Tak už mě propouštějí, zajeděš pro nás?“ najednou si to zas uvědomila... nás... jenže my jsme na hromádce, ach bože... no nic, musím Pavla dokopat k svatbě.

„Dobře, v kolik asi tak?“

„Vypadnout můžeme odpoledne, po obědě.“

„Dobrá, řeknu to v práci a беру si volno do konce týdne, abych ti pomohl.“

„To by bylo super!“

„Tak dohodnuto, ve dvě se pro tebe stavím, zatím se měj.“

„Líbám tě. Pa, pa.“

Sotva jen Lea zavěsila, už tu bylo další kojení, co naplat, vytáhnout prso a šup... ať se má malá k světu.

„Júúú, to je pohodička, když jsem na tom měkkém... Krásný tep-loučko...“

„Dlouho nebude!“ s úšklebkem v hlase na to Cestovka.

„To mi to jako chcete odepřít? Vždyť jste říkali, že je to má jediná potrava!“

„Ne tak zcela, za čas se budete muset naučit přijímat potravu i jinou...“

„Jakou?“

„To vám bude vysvětleno později.“

„A zas jsem se dozvěděl prd!“

„Nespěchejte, času je na vše dost, i na vaše odbourání karmy, jak vám bylo slíbeno v naší kanceláři.“

„Vidíte, zrovna jsem se chtěl zeptat. Jak to tady funguje?“

„Podobně jako na Regis 1, jen o maličko jinačí, dozvíte se to, až si ji sám budete moci odbourat. Je třeba studium, což momentálně nepřichází v úvahu, jelikož neznáte ještě zdejší řeč.“

„Hm, hm, hm... no dobrá a kdy to asi tak bude?“

„Až za několik let.“

„Let?“

„Počet otočení planety kolem její hvězdy v dané soustavě.“

„Aha. No moc tomu nerozumím.“

„Netřeba teď rozumět, pochopíte později.“

A už se Cestovka neozvala, zato Kmitko měl zas o čem přemýšlet...

Odpoledne si pro Leu přijel Pavel, tak, jak slíbil, naložili věci do auta. Lea si s dítkem sedla dozadu (tam je bezpečněji) a už si to frčeli směrem domů... Cesta ubíhala rychle a za malou chvíli, aniž by se Lea nadála, byli doma. Tam vyložili věci z auta a Lea si pak šla sednout do obýváku ke krbu do křesílka... Tam si dříve četla knížky, teď zde bude kojit... Pavel ještě něco dělal v garáži a pak se pustil do vaření a udělal jim parádní večeři, svíčky na stole, ubrousky, no prostě pohádka. A tu Leu najednou popadl zas ten pocit, že žít na hromádce je prostě zoufalost... ale nedala na sobě nic znát, protože to zatím chtěla

nechat uležet... třeba se vezmou, až Katka bude věšší a bude moci jít za družičku... ale pak si uvědomila zas to, co jí řekl doktor o jejich kyčlích...

„Ach jo, mám to ale trápení...“ povzdychla si polohlasně.

„Copak miláčku, něco není v pořádku?“ otázal se Pavel.

„Ále to nic, jen jsem nevyspaná, no... to je vše... budu si muset zvyknout...“

„Já vím, ale s tím ti pomoci nemůžu... kojiti neumím.“

A pak už se točil rozhovor kolem toho, jak to bude v dalším týdnu, kdy Pavel bude doma. Jak si rozdělí práci a tak.

„Vařit budu já, ať si odpočineš a nemáš tolik starostí,“ s úsměvem Lei oznámil Pavel.

„No nevím, týden vydržíš, ale co pak, až nebudeš mít dovolenou?“

„Nemysli teď na to, nějak to zvládneme... však nejsme první ani poslední, kdo má dítě, tak se můžeme optat, jak to měli jiní rodiče.“

„Pravda, zeptám se ženských na netu.“

„Jdi už s tím netem někam, zas babské kecy!“ a ač se Pavel snažil být milý, tak tohle ho opět vytočilo, protože Lea trávila na netu prakticky celý den...

„Hele, říkej si, co chceš, ale jsou to dobré kamarádky, vždy mi uměly dobře poradit!“ a tím hádka skončila. Pavel si myslel něco o nesmrtelnosti chrousta a Lea zas, že je prostě jen víc háklivý kvůli malé

a taky kvůli stresu, že má v práci teď toho na starosti víc. Před nedáv-
nem totiž povýšil a tím pádem měl času ještě míň a nosil si práci
i domů. Věčně na mobilu a to i v noci.

„Co to je, co se zas děje?“ Kmitko cítil jakési divné vibrace, co se
nesly vzduchem a doléhaly k jeho postýlce z kuchyně. Dveře totiž
byly otevřené, Lea na to zapoměla. Okamžitě se rozbrečel, jak to na
něj zapůsobilo. A pak najednou cítil jak má mezi nohama mokro. Měl
na sobě už jen látkové pleny, ne jednorázovky, které měla Lea v po-
rodnici.

„Co je to? Co mě to studí?“

„Vaše výměšky, musíte počkat, než se o vás postarají...“

„Počkat? Vždyť je to nepříjemné!“

Cestovka už na to neřekla nic a tak začal řvát ještě víc.

„Jejda, malá!“ a Lea se zvedla a zamířila si to do dětského pokoje...

„Copak je, maličká?“ ale jen řev jí byl odpovědí. Vzala si ji do ná-
ruče a zjistila, že plena je celá mokrá. „No jo, počůrala jsi se... To je
snadná pomoc, přebalíme tě, tak pojď!“ a odvázala mokrou plenu,
otřela hadříkem, namazala mastičkou a Katku zabalila do čisté. „Ták...
teď už je dobře, že?“

„Hm, to řvaní mi pomohlo, už se zase cítím v pohodě.“

„Vidíte, nebylo to tak hrozné,“ vložila se do jeho myšlenek Cestovka.

„To mám jako pokaždé řvát, když se mi tohleto stane?“

„Nic jiného vám nezbyvá, leda, že se naučíte mluvit.“

„Já chci, ale ono to nejde...“ smutně na to Kmitko.

„Prozatím, ale jednoho dne už mluvit budete, zatím poslouchejte a snažte se napodobovat zvuky, které slyšíte.“

„To je mi prd platné, je to strašně těžké, nedokážu to vyslovit.“

„Tak tedy jen řvěte, ale nikdo nepozná, co chcete. Je to na vás.“

„Do prdele, to mi nikdo nepomůže?“

„S mluvením každý, kdo bude ve vaší blízkosti, a jen tak mimochodem, právě jsme vám strhli dvacet procent kreditů za nadávky! Dávejte si na to pozor!!!“

„Jaj, už zase? To mi z těch kreditů za chvíli nezbude nic!“

„Je to vaše volba, jak se budete chovat. My vás do ničeho nenučíme.“

Kmitkovi bylo do breku a tak řval...

Lea sice Katku přebalila, ale řev neustával. Nastavila jí tedy prso, ale ani cucat nechtěla. Kolíbala ji v náručí a pocházela s ní sem tam...

Koupeľ a masáž

Bylo pozdní odpoledne – čas koupele. Lea se tedy zvedla, vzala Katku a vydala se k již nachystané vaničce. Nejprve napustila teplou vodu, ale zas ne moc, což zkontrolovala.

„Á, je to maličko horké, připustíme studenou...“ proces napouštění vaničky je důležitý, voda nesmí být ani moc horká, ani studená – na loktu se to dá poznat nejlépe, jak radily sestřičky v porodnici, když nemáte teploměr. Když je to pro loket příjemné, tak je to vhodné i ke koupeli dítěte. Co však nesmí chybět, je olejíček, který se do koupele přidává – nejlépe ten přírodní bez chemie, protože miminka jsou na chemii velmi citlivá.

Lea tedy přidala olejíček a položila Katku, držíc ji za hlavu, do nachystané lázně. Pomalu ji omývala měkkou houbičkou. Po umývání těla přišly na řadu vlásky, ty je třeba také umýt, a pokud je to vhodné, tak i zastříhnout – to však Lea nedělala, Katka měla zatím jen chmýří.

Kam mě to zase nesou, letělo Kmitkovi hlavou, když ho Lea přenášela do koupelny. Odpovědi se mu nedostalo.

„Divné. Vždy tu Cestovka šmejdí a dneska nic? No co, alespoň mám klid.“

Kmitko pocítil, jak je položen na něco měkkého a posléze vložen do něčeho teplého.

„Júúú to je bašta, to se mi líbí!“

„To je dobře, protože očista těla je důležitá,“ ozvala se Cestovka.

„Já to tušil, že si nedáte pokoj ani na jediný den...“

„Nežehrejte na to a buďte rád, že vám pomáháme, jinak byste to zde na Zemi nepřežil...“

„To mi jako chcete naznačit, že tu budete stále?!“

„Ano i ne, budeme na váš vývoj dohlížet po celý váš život zde.“

„No to je mi pěkné!“

„Netřeba se hned rozčilovat, až budete starší, tak vás budeme navštěvovat méně a taky dle toho, jak si povedete.“

„No super, takže když se budu snažit, budu mít od vás pokoj?“

„Spíš ne, naopak! Budeme vás učit dalším věcem, které pak využijete jak na Regis 1, tak i v dalších destinacích.“

„Aha, tohleto tedy není konečná, pokud to chápu správně?!“

„Nikoli, ale netřeba se tím teď zabývat. Časem na to stejně zapomenete a pak vám to bude řečeno znova, na sklonku vašeho života zde...“

„Dobrá tedy a co ta procedura teď, k čemu je to dobré?“ Kmitko cítil, jak mu Lea právě houbičkou otírá záda. To byla taková bašta, až se mu ježily chlupy. Pravda, skoro žádné neměl, ale pokud ano, tak by stály v pozoru jak vojáci.

A Cestovka pokračovala: „Tělo vylučuje pot a ten je třeba smýt... Až budete větší, budete tohle dělat sám.“

„Nějak tomu nerozumím, větší? Tady není stejná velikost?“

„Nikoli, zde tvorové rostou. Když se narodí, jsou malí, a jak jde čas, zvětšují se, jak do výšky, tak do šířky.“

„Zajímavé, tohle na Regis 1 nebylo.“

„Přesně... Právě proto si projdete procesem růstu, abyste věděl, co je třeba i jinde a byl už na to připraven, po celé třicetileté období zde vám budeme nápomocni.“

„Nápomocni? Jako, že sem někoho pošlete, kdo mi bude pomáhat?“

„To už je vyřešeno, pomáhat vám budou vaši rodiče. To jest muž a žena, ze kterých jste zplozen. Současně máte i něco po nich, především podobu.“

„Rodiče? Muž a žena? Nechápu.“

„Už jste zapomněl na to, jak jste se rozhodoval mezi volbou polhlaví?“

„Aha, vy myslíte tedy, že... ahááá už to chápu. Ale stejně, proč to tak je? Proč se nerodím ve vajíčku?“

„Jde o pokročilý level rozmnožování – míchají se zde totiž geny.“

„Geny? To je zase co?“

„To je složité na vysvětlování... Snad někdy jindy... Prostě část vlastností rodičů, oněch tvorů, co vás stvořili, přejde do vás.“

„Stejně tomu nerozumím...“

„Teď netřeba rozumět.“

A i když tohleto Kmitkovi vrtalo hlavou, tak pocit teplé vody a houbičky udělal zadosť jeho blahu, že na tento rozhovor rázem zapomněl.

„Tak Kaťuško, teď tě utřeme a uděláme masáž,“ řekla Lea dítěti a dala mu pusku na čelíčko.

Postupně začala Katku masírovat, prvně prstíky, pak předloktí, paže, ramena, krk, po stranách, stehna, lýtka a nakonec chodidla.

Kmitko si masáž užíval...

„To je žůžo, to je pohodička, tak to má být, žádný stres.“

„Tak co říkáte?“ ozvala se zas Cestovka.

„To by mohlo trvat do nekonečna.“

„No bude, ale jen jak je třeba.“

„To mi tohleto chcete upírat?“

„My nikoli, záleží na matce, ta vše dělá.“

„Aha a jí taky někdo masíruje?“

„Jak kdy, ale spíš ne než ano.“

„A proč?“

Kmitko čekal... čekal minutu, dvě, tři, Cestovka nic.

„Tak mi to vysvětlete přece!“

„To by nikam nevedlo. Dozvíte se to později.“

„S vámi je to těžké,“ zachmuřil se Kmitko, „stále říkáte: později, časem a podobně. To se tedy toho dovím. Navíc ani nevím, co ten čas znamená.“

„Nespěchejte, všechno se naučíte v pravý čas.“

„Zas ten čas, co je to?“

A zas Kmitko čekal, ale už se odpovědi nedočkal.

Mezitím Lea Katku celou namazala olejíčkem, především ty citlivé partie a posléze zabalila do čistých plenek.

„Tak to má být. Teď jsi Kaťuško čistounká jak lilie,“ a usmála se na ni. Zdálo se, že Katka jí ten úsměv oplatila, byl sotva znatelný, ale Lea si toho všimla, bylo to jen nepatrné pohnutí koutků, které by nezsvěcený ani za úsměv nepovažoval, ale ona už s jistotou věděla, že je to skoro pokaždé, když je po koupeli...

Cvičení

Pavel zrovna vařil oběd a tak Lea využila chvílky, která se jí naskytl, aby mohla cvičit s Katkou. Sundala jí řemínky, které udržovaly nohy roztažené ve správné poloze, aby se klouby mohly vyvíjet, a začala s ní cvičit, tak jak to viděla u rehabilitační sestry.

„Jejda, co se děje, co se mi to zas děje s rukama?“ podívoval se Kmitko

„Ruce ne, ale nohy,“ oznámila Cestovka.

„Nohy?“

„Nohy, po těch budete chodit.“

„Ahá, takže něco podobného jak na Regis 1?“

„Tak tak, ale přece o něco jinačí.“

„A v čem?“

„Zda se dokážete plně uzdravit... chce to hodně vaší píce a odříkání.“

„Takže naučit se chodit nebude jen tak?“

„Přesně, je to výsada naučit se chodit, tedy pro vás určitě.“

„Proč výsada?“

„Copak už jste zapomněl na medúzu?“

„Aha, takže když se snažit nebudu, tak nebudu moci chodit?“

„Ano, tak nějak...“

„Pořád jen tak nějak a nic kloudného se jeden nedozví,“ brblal si Kmitko.

„Tak Kaťuško a je to,“ a Lea se po cvičení na ni usmála, ale všimla si jakéhosi prapodivného výrazu v Katčinych očích. „Co to asi znamená?“ řekla si tak pro sebe a začala nad tím hloubat, ale na nic kloudného nepřišla... Z myšlenek ji vytrhl mobil...

„Ahoj, tady Tomáš, můžu dojít?“

„Ahoj, pokud jsi zdravý, tak jo, ale jen na chvíličku, mám tu Pavla. Vzal si dovolenou.“

„Dobře, za hodinku jsem u vás...“

Z kuchyně se ozval Pavel: „Ke stolůůů, oběd je hotov!“

„Měj se, jdeme obědvat.“

„Zatím...“ a Tom zavěsil.

Lea Katku uložila do postýlky a šla se naobědvat. Dneska měli zeleninové rizoto, ale Pavel ho moc neokořenil, i soli tam bylo málo a tak si to Lea musela osolit a dokořenit... a samo sebou vytáhla si k tomu skleničku feferonek. To by totiž nebyla ona, kdyby si feferonky k obědu nedala. Měla ráda pálivé, tak jako její zemřelý otec. Po otci toho Lea měla opravdu hodně...

„Co blázníš?!“ vyjekl na ni Pavel.

„Co co, dostala jsem na ně chuť.“

„Ale víš že to jde do mléka, ne?“

„Aha, no jo. Sakryš...“ a Lea se smutkem zavřela sklenici.

„Však to nebude dlouho trvat a zas je budeš moci,“ snažil se ji uchlácholit Pavel.

Z rozhovoru je vytrhla malá. Zase začala plakat sotva Lea snědla několik soust. Co naplat Katka má přednost, prolítlo jí hlavou. Tak se zvedla a spěchala k ní.

„Copak Kaťuško, co se děje? Pojd' sem...“ vzala si Katku do náruče a začala ji chovat.

Tom a jeho rady

„Crrr...“

„Kdo to sem zas leze?!“ namíchnutě si pro sebe zabrbľal Pavel a šel otevřít.

„Ahoj, už jsem tady... hele, co nesu,“ a ukázal Pavlovi vínko.

„No tak pojd' dál a nestůj mezi dveřmi, už je chladno a zima leze do baráku.“

Tomáš vešel a usadil se v obýváku na sedačku naproti televizi.

„Kde je Lea?“ optal se a přitom se rozhlížel.

„U malé, nějak moc často nám pláče. Už si s tím nevíme rady.“

„To chce mléko s medem,“ poučně na to Tomáš.

„Mlíko s medem pro škvrně? Nespádl jsi z větve?“

„No tak lžičku jí vpravit do úst by snad nebyl problém?“

„V šestinedělí? Ty jsi vážně mimo! A dost! Už nechci nic takového slyšet.“

„Pavle, kdo to jé,“ zahalekala od dveří dětského pokoje, jež zavírala. Právě se jí povedlo ukolíbat malou.

„Tom došel!“

„Už běžím... Ahoj Tome!“

„Zdarec, tak co? Jak to dáváš, koukni, co jsem donesl,“ a ukázal na láhev červeného vína.

„No já nevím... mám si dát? Co myslíš Pavle?“

„Je to na tobě.“

„Hele sklenička ti neuškodí, je to dobrý na krvinky,“ zas poučoval Tomáš.

Ťukli si tedy, ale sotva se Lea napila, malá zase začala naříkat.

„To je tu furt, ani se nenaděješ a zas slyšíš vzlykot, už nevím, co s ní. Jako by byla z něčeho podrážděná, ale já nemůžu přijít na to proč a z čeho. Už mě to sejří.“

„Hele a co udělat makový odvar a vpravit ji pár kapek do úst,“ zas na ni Tomáš se svou „dobrou“ radou.

„Ty jsi vážně drobet mimo, Tome, vždyť by byla úplně oblblá. To se dává až starším dětem.“

„Tak já už nevím... a netlačí ji třeba něco?“

„To už jsem taky zkoušela najít a nic.“

„Třeba ty řemínky, co má na nohách. Může ji to bolet.“

„Hele ty řemínky mít musí, jinak se jí nevyvinou správně klouby.“

„Hmmm...“

„A přestaň se starat, já si nějak poradím!“

„Dobře, no, ale je roztomiloučká. Ještě jsem neviděl tak malý dítě. Sice jsem s jednou byl, co měla mimčo, však víš, ale ta ho už měla větší... asi roční.“

„Jo ty myslíš tu, jak jste jeli na dovolenou do Řecká?“

„Jo tu.“

„Tak to bylo snad to nejhorší, co tě mohlo potkat.“

„No, jak se to vezme... získal jsem řidičák na kočárek a teď se bude hodit.“

„Nechápu...“

„No jak bude malá větší, vezmu si ji občas na vzduch, souhlasíš? Aby sis odpočinula.“

„Tobě bych do ruky nedal ani kladivo, jsi moc hrrr, Tome,“ vložil se do rozhovoru Pavel, který za nimi přišel.

„Ale no tak, jako strejda bych snad mohl.“

„Dobrá, ale až bude větší.“

Lea si malou vzala do náruče, odnesla si ji do křesla v obýváku a začala ji kojit. Kupodivu se dítě uklidnilo. Tom s Pavlem si šli na verandu zapálit a pokecat o takových těch chlupských problémech, co v práci a tak.

Mezitím Kmitko cucal, co to šlo.

„Jé, dneska ta tekutina chutná nějak jinak. Je to tak sladké a drobet se mi točí svět.“

„Je to způsobeno tím, co jí a pije vaše matka,“ ozvala se Cestovka.

„Aha a dá se to nějak ovlivnit? Protože tohle mi moc chutná.“

„To nelze.“

„Škoda,“ posmutněl Kmitko.

„Nesmutněte, jakmile budete větší, tak se toho najde mnohem víc, co vám bude chutnat i ne... Toto není jediná potrava.“

„To už jste mi říkali, a jak to tedy bude?“

„Záleží čistě jen na vás a těch, co vám budou chystat jídlo.“

„No super, že budu mít na výběr.“

„Nebudete!“

„Cože?“

„No, nebudete. Budete muset jíst to, co vám předloží.“

„I takové, které mi nebude chutnat?“

„Ano i takové!“

„To je nefér!“ a Kmitko se zas dal do řevu.

Lea si všimla, že Katce začínají sklenatět oči a že je tak tak drží otevřené. „Že by to bylo z té trošky toho vína? Kdo ví, ale faktem je, že už je zase klidná,“ říkala si tak pro sebe. Ale netrvalo dlouho a Katka se zase rozplakala.

„Vidíš, už zase nařiká, nebylo to ani pár minut, co byla zti-cha,“ promluvil Pavel k Tomovi.

„Máte to těžký, ale neboj, zklidní se.“

„Pochybují.“

„Třeba jo. Co nějaký chrastítko?“

„Taky nezabírá, nejeví vůbec o něj zájem.“

„Hele, mám tady v kapse zvoneček, co zkusit ten?“

„To tak ještě, zalíbí se jí a pak tu bude zvonice!“ s opovržením po-
vídal Pavel.

„A co třeba zkusit papouška?“

„To si jako myslíš, že toho máme málo? Bohatě stačí to psisko, které musím venčit...“

„Ty myslíš Ágnes? Vždyť ta ani necekne a je hodná.“

„Jen tehdy, když je tu někdo cizí, jinak vyvádí... pojd' se podívat, co udělala,“ a Pavel típnul cigáro a otevřel dveře verandy. Tom ho následoval. Šli nahoru do ložnice a tam na posteli ležela Ágnes. Jen co je uviděla, s nadšením vyskočila a začala vrtět ocasem.

„Vidíš tu postel, jak je ohryzaná?“

„No a co, brousí si zuby, asi nemá o co, nemáte snad takovou tu kostičku?“

„Buvolí kostičku máme, ale tý se ona ani netkne. Baví ji okusovat dřevo.“

„To je snadná pomoc, dones jí z lesa klacek...“

„Ty si vážně tydýt, Tome... Klacek je k ničemu, jí se líbí prostě to naše letiště...“

„Pocem, Ági, bude drbání...“ a jako by tomu rozuměla, tak hned k Tomovi přiběhla a nechala se drbat v kožichu i za ušiskama.

Po chvíli k nim po schodech nahoru došla Lea s šátkem kolem hrudi a v něm měla Katku.

„Je roztomilá, že...“

„Jo, ale já na psy nemám čas, však víš, furt jsem někde v trapu.“

„Vím, že tě to baví...“

„Musím poznat svět, dokud to jde.“

„Jo a na každý výlet s jinou.“

„Ale no ták, já nemůžu za to, že žádná se mnou nevydrží,“ smutně si povzdychl Tomáš.

„Třeba jo, jsi moc do větru. Nevypadáš na usazení se. Hele, už je pozdě...“

„Jo, vidíš, zakecali jsme se, ten čas tak rychle utekl.“

„Pavle vyprovodíš ho?“

„Nedělej si starosti, miláčku.“

„Dobrá, mamčo, ještě pusu na čelíčko, tááák... a už mažu. Mějte se fajn, lidi!“

„Pááá.“

A Tom vypadl.

Najednou tu bylo ticho, tak nepříjemné, až to bolí... Lea to cítila první a posléze i Pavel.

„Hele, Leuško, co si takhle, jak bude malá trošku větší, přece jen někam povyrazit. Nevím proč, ale najednou to tu na mě padá.“

„S radostí, ale co s malou?“

„To je to... kam s ní? K mamce ji dávat nechci, tam by to pro ni nebylo dobré.“

„To tak ještě, to už raději Tomovi.“

„Já ti nevím... Tom a mimča?“

„Hele, není úplně natvrdelej a pak šlo by o hlídání na hodinku dvě, to zvládne, neboj.“

„No tak jo, ale nezdá se ti, jako by tu najednou bylo nějak moc ticho?“

„No jo... malá... musím se za ní podívat...“ a Lea si to už nakročila do dětského pokoje.

Pavel ji chytl za ruku a prudce ji přivinul k sobě.

„Nech ji být, když neřve, tak asi spí... Můžeme toho využít pro hezkou chvíli...“

„Ne, ne, teď ne Pavlíčku... musíš počkat, až mi skončí šesti neděli...“

„To se tě nesmím ani dotknout?“

„To sice jo, ale nic z toho nebude.“

„Však já vím...“ a Pavel zlehounka pohládl Leu po vlasech.

„Dobrá, ale jen na chvíli... Ale předtím se ještě kouknu přece jen na malou...“

„Jak chceš... budu tě čekat nahoře...“ a Pavel si to namířil do ložnice.

Lea zkontrolovala Katku, a když zjistila, že usnula, tak potichu zavřela dveře od pokoje a šla nahoru za Pavlem.

Chůvičky

Bylo po porodu, Lea už byla doma, ale nastal drobátko problém. Postýlka Katky se nevešla k nim do ložnice, aby ji měla Lea neustále u sebe, a tak ji přemístili o patro níž do prázdného pokoje, který měl následně sloužit jako dětský pokoj, kde by Katka měla dále přebývat. Tím pádem by ale Lea neuslyšela volání miminka. Takže bylo nutno tuto nastalou situaci vyřešit. Přišlo to až teď, protože Lea i Pavel předpokládali, že se tam k nim nahoru postýlka vejde, ale jaksi si to špatně změřili, nebo co, zkrátka se tam nevešla, ani když to celé překopali, nebylo na to místo.

„Takhle to nejde! Musím mít malou u sebe, jinak ji neuslyším!“ důrazně Pavlovi povídala Lea.

„Nemůže spát s námi v posteli, mohli bychom ji zalehnout,“ oponoval Pavel.

„Tak co teď?“

„Hele, víš, jak to vyřešit?“

„No, jak?“

„Koupíme chůvičky.“

„To je nápad! Budu to mít na nočním stolku a hned budu vědět, zda je malá vzhůru, nebo ne. Stejně mám lehký spaní.“

„Tak jo, já pro ně zajedu,“ a Pavel se už začal oblékat, načež vypadl z baráku. Ale ještě předtím mu Lea domlouvala, ať koupí nějaké kvalitní a také, ať nezapomene na baterky.

Pavel zajel do města, ale kde je koupit? Přemýšlel...

„Zeptám se v hračkářství, tam mi jistě poradí!“ mumlal si pro sebe a namířil si to do velkého hračkářství, které jako jediné znal. Bylo to v centru, kousek od vlaku, nebylo to tak daleko. V hračkářství byla spousta maminek a tatínek s dětmi, byl slyšet pláč, nářek, když někteří nechtěli něco děcku koupit, jiné děti naopak byly nadšené z hraček, které dostaly. To Pavla hodně rozhodilo. Najednou si uvědomil, že to s tou jeho Katkou bude asi podobně a povzdechl si. Všimla si ho jedna prodavačka, jak se tam dívá na nějakou hračku a hned k němu přistoupila.

„Chcete tu stavebnici?“

„Ne, ne, děkuji!“

„Upřeně jste se na ni díval, tak jsem si řekla, že vám třeba poradím ve výběru, když se nemůžete rozhodnout.“

„Na to má to moje dítě ještě čas, ale je pěkná, líbí se mi, nicméně proto tu nejsem...“

„Tak proč tedy?“ otázala se prodavačka.

„Víte, mám dotaz a vy mě jistě zachráníte.“

„Tak jen směle do toho,“ povzbuzovala ho prodavačka.

„Sháním chůvičky, víte, co myslím, ne?“

„Ale jistě, ale to my tu nevedeme...“

„Ano, to jsem si domyslel, ale vy jediní mě můžete poradit, kde se dají sehnat.“

„Jo ták... to je něco jiného. Vyjdete ven, dáte se doprava, půjdete tak tři sta metrů, tam zabočíte na náměstíčko, je to cesta do kopce po levý straně a tam už se doptáte.“

„Jé, děkuji... jste moc laskavá...“

„Vážíme si každého, toto byla samozřejmost a pak se taky stavte pro něco, dítko si jistě vybere. Rádi vás tu uvidíme i poradíme...“

„Děkuji, ale na to je ještě opravdu brzy, ale jistě sem zas zavítám. Víím, že zde prodáváte to nejlepší, co je na trhu.“

„Ano, máme všechno a co nemáme, tak objednáme...“

„Tak mnohokrát děkuji a na shledanou,“ rozloučil se Pavel a už si to krácel ulicí... Došel až na náměstíčko, ale ptát se nemusel, obchod pro mimina byl víc než řádně označen, jmenoval se BABY LIFE a měl ve znaku zelený čtyřlístek.

Pavla v prodejně prodavačka uvítala a dala mu na výběr asi z pěti různých druhů... Pavel si vše prohlédl, ozkoušel jednotlivé kusy a vybral ten nejlepší, dokoupil ještě baterky a hurá domů...

Doma už na Pavla netrpělivě čekala Lea, oběd jí chladl a měla starosti, kde se Pavel tak zdržel, ale nechtěla ho zbytečně stresovat voláním a tak trpělivě čekala, než dorazí...

Už už mu chtěla volat, když v zámku zarachotily klíče.

„Ahóý, už jsem domá!“ zahlaholil Pavel, jen co otevřel.

„No konečně, dělala jsem si starosti...“

„Neboj, mám ty nejlepší, podívej...“ a vytáhl z tašky krabici chůviček.

„No teda, ty jsou parádní... hned si je vyzkouším.“

„Přečti si návod!“

„Myslíš, že jsem tak tupá?!“

„To ne, ale třeba tam bude i něco navíc.“

„Máš pravdu, ale prvně to zkusím bez něj,“ rozhodla se Lea.

„Jak je libo, já se jdu najíst.“

„Jo, ohřej si to, je to už studený...“

„Jasan, neměj obavy.“

Lea si právě na tohleto vzpomněla, když uklízela večer nádobí. Jak by to asi dopadlo, kdyby je Pavel nesehnal, či žili v jiné době? A zasnula se... Před jejíma očima se zobrazila malá chaloupka na kraji vesnice, v době baroka... oči se jí rozjasnily a pak obraz zmizel.

Návštěva tchyně

Bylo krásné středeční dopoledne a Lea vzala malou na procházku. Nachystala kočárek, vložila Katku do zavinovačky a hurá ven. Dělala s Katkou vždy takové hodinové kolečko, pravda, bylo už chladněji, protože byl podzim, ale to jí vůbec nevadilo. Naopak, měla ráda jeho pestrost, rozmanitost a především pak barvy. Po cestě sbírala opadané listy a sem tam i nějaký utrhla, aby si z nich udělala doma výzdobu... Katka spala jak zabitá, ale stále se mlela, takže Lea měla jakési tušení, že se něco děje...

Kmitkovi se zdálo, že je zase na návštěvě na Regis 1. Hledal svého letitého kamaráda, ale ten na tom místě, kde spolu pobývali, už nebyl. Vypravil se ho tedy hledat, ale nepořídil a tak si sedl na jeden z balvanů u cesty a přemýšlel, co se asi tak mohlo stát... Z myšlenek ho vytrhl řev.

„Zloděj, chyťte ho!!!“

Kmitko nikoho neviděl, jen zaznamenal blížící se řev spolu s postavou, která křičela. Ta postava doběhla až k němu a chytila ho za chlupy.

„Tak a mám tě,“ vítězoslavně prohlásil onen tvor.

„Pusťte mě, já nikomu nic neukradl.“

„Ale ano, viděl jsem tě u Cestovky, všichni jsou to zloději, co tam jdou!“

„To asi bude mýlka... Já tam nebyl, jen na začátku, ale to už je hodně dlouhá doba.“

„Tak vidíš, já věděl, že jsi tam byl!“

A hlas toho tvora zesiloval, až se kolem seběhl houf zvědavců. Někteří dávali za pravdu Kmitkovi, jiní tomu tvorovi. Kmitko se probudil celý zpocený. Uff to byl ale sen, prolétlo mu v mysli.

Lea se už vrátila z procházky a čekalo ji kojení, kojila podle potřeby Katky, ale teď chtěla mít na chvíli klid, potřebovala uklidit, a tak si ji vzala na prso. Ani ne za pět minut byla Katka nakojená a Lea ji položila do postýlky a začala uklízet. Když vtom domovní zvonek...

„Kdo to může být? Že by poštačka, ale ta chodí ráno?“ říkala si tak pro sebe a šla otevřít.

Otevřela a ve dveřích nastávající tchyně. To bylo nemilé překvapení. Už při prvním setkání bylo jasné, že si nekápnou do noty a postupem času se jejich antipatie mezi nimi prohloubila.

„Dobrý den, paní Navrátilová, co vy tady?“

„Pavel mi říkal, že tu už byl jakýsi tvůj kamarád podívat se na maulou, ale mě nepozveš!?! Já jsem měla být první, kdo ji uvidí a ne nějaký tvůj kamarád!“ nafrflaně prskala budoucí tchyně.

„A to vadí, kdo je první a kdo další?“

„To si piš, že vadí, rodinný kruh má mít přednost!“

„Však Tomáš patří pomalu do rodiny a chci ho jako kmotra,“ odvětila Lea. To matinku namíchlo ještě víc. A hledala, co si tak vymyslet, když vtom uviděla papírek na podlaze a trochu rozlitého mléka.

„Jsi doma s prckem a nic neděláš, to jsi tedy hospodyně, to ti povím.“

„Teď jsem se vrhla do úklidu, když jste právě došla, před tím jsem byla s malou na procházce.“

„Jen se nevymlouvej, času máš spousty. Když byl Pavel malý, tak jsem se starala o všechno sama a vůbec by mě nenapadlo, aby si chlap bral na první dny dovolenou. A abych se nechala obskakovat.“

„Moc dobře víte, kdy a jak jsem rodila, to je jako rodit za starých časů v chalupě jen s porodní bábou. Nebylo to vůbec jednoduché.“

„Já jsem rodila císařem, tak kdo to měl horší?!“

„Nekřičte tolik, nebo mi vzbudíte malou!“

Tchyni nebylo nic recht.

„Za dob našich babiček žena porodila a šla na pole dělat, ty neděláš nic!“ pronesla tahle úlisná zmije k Lei.

„To je škoda, že žádný pole nemám, ale zato mám domácnost.“

„Kde máš malou? Chci se na ni podívat a pochovat si ji.“

„Podívat ano, ale na mazlení je ještě čas, až později.“

„Tak ty mi odpíráš to, že si ji nemůžu vzít?!“

„Přesně tak, v šestinedělí ano, poté mi to už vadit nebude. Je to stejný jako v přírodě,“

„Ty jsi vlastně alternativní, že... Pavel mi o tom cosi říkal. Jsem zvědavá, jak s tou alternativou pochodíš u toho mrňouse.“

„Pochodím, nepochodím, moje věc, do toho se mi nepleťte.“

„No dovol, a budu se plést, jsem Pavlova matka a babička Katky, tak chci, aby bylo všechno tip top. Já ti tu alternativu vyženu z hlavy.“

Lea tuto její odpověď přešla, byť ji to namíchlo. Ale ovládla se. Přesto však upozornila tchyni, že malou právě uspala a ať mluví tišeji, aby se malá nevybudila.

„Ty naděláš. Jen ať si zvyká, svět není peříčko!“ prohodila jen tak mimoděk tchyně k Lei. A už byla v dětském pokoji. Při pohledu na Katku celá roztála.

„Ta je krásná. Je jako Pavel, když byl malý, dost se mu podobá.“

„Ano podobá a mě taktéž,“ neodpustila si Lea.

Když se však tchyně přiblížila k postýlce, Agi, ležící u ní, mírně zavrčela a vycenila zuby.

„Jedeš bestie!“ a už už chtěla do Agi kopnout. Ta však uhnula a naježila se jí srst na znamení, že je připravena s neznámým vetřelcem bojovat.

„Uklidni se Ágnes, to nic... to je dobrý...“ snažila se Lea Agi uklidnit. Ta jak ucítila její ruku na svém kožichu, tak se hned zklidnila, ale přesto měla v očích bojovný výraz.

„Ty necháváš to psisko bez dohledu s malou? Nezbláznila jsi se? Vždyť jí může ublížit, kousnout a co já vím, co ještě!“

„Naše Agi je hodná a pak, nenašla bych lepšího hlídače a chůvu v jednom, než je ona...“ při těch slovech Ágnes zavrtěla ocasem, věděla, že se o ní mluví, poznala to.

„To vidím... pomalu mě k malé ani nepustí.“

„Vycítí, jaký člověk je, je to přece pes.“

„Co mi tím chceš naznačit?!“

„Že chovat se jinak, tak na vás nebude vrčet a nebudu ji muset uklidňovat.“

„Tak to je vrchol! Nějaký čokl mi bude bránit v tom, abych se podívala na Katku?!“ odsekla nakvašeně tchyně.

„Jak jsem řekla, je to vynikající hlídač a teď už pojd'te, udělám vám kávu,“ snažila se Lea převést rozhovor jinam a především nebýt u malé dlouho, protože hlas tchyně se neustále zvyšoval, ač jí Lea stále připomínala, ať mluví potichu.

Tchyně se naposledy podívala na malou a bylo vidět, že je dojatá. V kuchyni ji to ale přešlo. Lea si všimla, s jakou nelibostí se její budoucí tchyně rozhlíží.

„Na to, že jsi s malou stále doma, tak to tu vypadá jak po boji,“ prohodila k Lei tchyně.

„Průběžně uklízím, když Katka spí, ale když je vzhůru, tak se věnuji jen jí a ostatní nechávám na pak.“

„To vidím, kupa neumytého nádobí, podlaha zakapaná.“

„Dělám, co můžu a jak můžu... nedokážu se starat o vše najednou, je toho všeho na mě najednou nějak moc, “ snažila se omluvit za drobný nepořádek Lea.

A je to zase tady, napadlo Leu, věčné popichování a kritizování. Nikdy jí neřeknu maminko. Bude pro mě vždycky jen tchyně. To slovo je stejně protivné jako ona.

„Moc? Já když byla s Pavlem, tak jsem taky všechno musela stíhat a ty, ty se jen flákáš!“ opřela se tchyně do Lei a mlela a mlela a mlela, až se Lei začala protivit čím dál víc. Nakonec to Lea nevydržela.

„Tak víte co, tamhle jsou dveře... Nikdo vás tu nenutí být a pak, nemůžu se tu s vámi vybavovat. Mám moc práce!!! Uklidit a uvařit oběd, aby Pavel měl co k večeři, až dojde z práce.“

„Ty si mě dovoluješ vyhazovat?!“ nasupeně vyštěkla na Leu.

„Ano, zde je to moje a Pavla, ne vaše, byla jste tu na návštěvě a ta právě skončila!“ A Lea tak trochu násilnický vyvedla tchyni ze dveří.

Před barákem nasedla tchyně do svého sedana a vytůrovala motor, co to šlo a pak odjela. Samo sebou se jí povedlo tím tůrováním probudit Katku, takže Lea měla zas co dělat, aby ji ukolíbala. Ale jelikož měla moc práce, tak si ji vzala do šátku a pocházením u úklidu Katku uspala dokonale.

Večerní rozprava

Bylo pozdní odpoledne a Pavel se vrátil z práce...

„Ahoj, už jsem domááá...“ zahalekal.

„Čauky, jak jsi se měl v práci?“ přivítala ho Lea.

„Ale jo, ušlo to.“

„Copak?“

„Nějak se to nakupilo, máme toho moc,“ povzdychl si Pavel.

„Takže zas budeš chodit až večer?“

„Bohužel.“

„Jaj, to není moc dobré.“

„A co mám dělat? Práce mám nad hlavu.“

„Hlavně se nepřepínej,“ dělala si starosti Lea.

„A mám na výběr?“

„Víš sám, že se můžeš zase zhroutit tak, jak posledně...“

„Nedělej si starosti, až tolik toho zas není.“

„Tak je, nebo ne? Tak už se rozhodni!“

„Jen se všichni zbláznili a chtějí všechno hned, no...“

„Jo to znám... nachystala jsem ti večeři, máš ji na stole.“

„Jsi zlatíčko!“

„Nechám tě najíst a pak si popovídáme, mám něco na srdci.“

„Copak?“

„Ale nic. Řeknu i to pak. V klidu se najez, já mezitím vykoupu malou,“ a Lea odešla.

Pavel zůstal sám a přemýšlel, co mu asi tak chce Lea říct. Asi někde praskla žárovka, nebo chce něco přestěhovat. Ale pak tyto myšlenky opustil a věnoval se jídlu. Než se však najedl, slunce už zapadlo. Otevřel si pivo a sedl si k televizi, aby se podíval na další díl Úžasňákových, *to je takový relax a je to téměř ze života, jak pravdivé*, pomyslel si.

Za chvíli se v obýváku objevila Lea a požádala ho, ať to ztlumí, že mu chce něco říct...

„Hele... co jsi říkal máti? Byla tu totiž dneska.“

„Cože?“

„No slyšíš dobře, bez pozvání sem vtrhla a drobet jsme se chytly, však víš, jak je proti alternativě,“ Lea měla na mysli výchovu malé a styl života, jakým žijí.

„Aha, tohleto, no jo, mamka to vidí moc černě.“

„Kdyby jenom černě, vysvětlí jí prosím, že když je na návštěvě a kór v šestinedělí, že má mě i Katku nechat a ne si přijít jako pán, který rozhoduje o všem.“

„Je drobet prchlivá, no.“

„Hele, to není prchlivost, to je zloba a nenávisť.“

„Ale no tááák...“

„Hledala kde, co bylo špinavé a neuklizené a jako bonus mi při odchodu vzbudila Katku!“

„To nemyslíš vážně? To že udělala?“

„Ano, vytůrovala při odjezdu motor svého sedana tak, že mi to malou vzbudilo!“

„Tak na to si tedy došlápnu!“

„Pokud nezmění své chování, tak tu bude mít zákaz a může se klidně stavět na hlavu, tak jí to vyříd!“ a Lea byla zase vytočená, jak o tom mluvila.

Kmitko pocítil jakési divné vibrace. Celé jeho tělo se chvělo. „Co to je?“

„To jen vaše matka má krušnou chvílku.“

„A jak to, že tu není?“

„To není podstatné. Důležité je, že jste ve spojení a to i po psychické stránce a tak i duchovní. Říká se tomu telepatie.“

„Telepatie?“

„Telepatie,“ vysvětlovala Cestovka: „je přenos myšlenek a pocitů z jednoho tvora do druhého.“

„To jsem na Regis 1 nepoznal.“

„Tam to také nebylo zapotřebí, ale zde již pro to nastala vhodná doba.“

„A musí se přenášet hernajs i ty špatné pocity, vždyť já tu z toho úplně zešílím!“

„Ano, mezi matkou a dítětem se přenáší vše, co cítíte a funguje to oběma směry.“

„Já se tedy cítím hrozně, krucipísek, tak ať toho nechá!“

„To závisí jen na ní a na vás, zda si vybudujete obranný štít. A taková poznámka - právě vám bylo strženo padesát procent za nevhodné chování, už byste se to měl naučit, být slušný!“

„Už zas?!“ Kmitko byl celý na nervy. Zbývalo mu jen jeden milion, padesát jedna tisíc, osm set devadesát sedm kreditů. To to dopracoval, ale co mohl dělat, Cestovka si to strhávala, jak jí bylo zrovna vhod. Snad bude mít větší štěstí do budoucna.

„Byla to vaše volba. Souhlasil jste se vším i s kontrolou.“

„Já vím, ale tohle?“

„Uklidni se, lásko, celá se třepeš.“

„Vidíš, to mám ještě z tvé matky.“

„Jdu tu zlobu smýt do vany... pokud budeš chtít, tak mi pak můžeš umýt záda.“

„Tak mě pak zavolej, já si dám ještě jedno pivo a půjdu na kompl.“

„Domluveni, třeba mi to pomůže. O malou se nemusíš starat, spí jako zabitá.“

„Dobře.“

A Lea odkráčela do koupelny, shodila prádlo, co měla na sobě, zapálila svíčky a mezi tím si napustila vanu a pak si do ní lehla. Z rádia se linula příjemná muzika... Enya, její oblíbená zpěvačka.

„Jééé, to je úleva,“ vydechla blažeností. Ale stále musela myslet na svoji nastávající tchyni... Hezky se vybarvuje, jen co je pravda, prolítlo jí tak mezi myšlenkami hlavou. Jaká asi bude, až bude Kačka

větší? Bude jim pomáhat nebo je bude psychicky deptat? Kdo ví, kdo ví, a ponořila hlavu pod vodu, aby spláchla jak ty myšlenky, tak si i očistila auru od toho všeho...

Cvičení svalů

Ubíhaly dny a týdny a Katka rostla jako z vody. Lea se nezastavila... Stále bylo co dělat a navíc k tomu krmit Kačenku. Pavel chodíval z práce pozdě navečer a byl rád, že je rád. Sotva zapadl do křesla u televize, usnul. Lea tedy na všechno byla sama, ale celkem to ušlo. O víkendu se staral zase Pavel. Pro Katku teď nastaly krušné dny. Cvičení, ale ne to, co s ní pravidelně prováděla Lea, nýbrž cvičení ve zvednutí se a poposunutí o nějaký ten centimetr. Pravidelně ji Lea dávala na břicho, ať se o to pokouší sama. Pro Katku to byl vysilující boj a co řevu bylo u toho, jak se vztekala...

„A zase jsem na bříše, co je to za móresy, mě to vadí!!!“ jenže se teď Kmitko ničeho nedovolal, ani Cestovky, a tak začal naříkat. „Tak už mě položte normálně na záda!“ zas nic. Opřel se tedy rukama a snažil se převrátit, jenže to nešlo. Ani to, že by se poposunul o kousek. „Sakra, tak něco dělejte!“ a tu se ozvala Cestovka.

„Je třeba cvičit a pravidelně!“

„Proč?“

„Jakmile se vytrénujete a budete mít svaly, tak se pak budete moci pohybovat lépe.“

„Svaly?“

„Svaly.“

„Co to je?“

„Budou vám sloužit v pohybu a čím víc budete trénovat, tím líp se budete hýbat.“

„Aha. Sice ničemu nerozumím, ale dobře tedy.“

„A další věc, strhli jsme vám deset tisíc kreditů za nadávku.“

Kmitkovi bylo do pláče. Další kredity v tahu a tak řval, nadával a bušil do postele, na které byl zrovna položen, pěstmi. A to by nebyla Cestovka, aby mu nestrhla zas nějakou tu tisícovku kreditů. Na konci celého cvičení měl Kmitko už jen milion kreditů. Přišel svým nevybíravým chováním o padesát tisíc a nějaké ty drobné. A tak brečel a naříkal.

„Musíš se snažit, Kačenko, já ani tatínek ti nepomůžeme,“ mluvila k ní Lea.

„Tak si ji na chvíli vezmi do náruče... Myslím, že toho řvaní pro dnešek už stačilo,“ podotkl Pavel, který byl z toho celý nevrlý, že Katka brečí. V hlavě mu dunělo ještě z práce a chtěl si odpočinout, ale při tom naříkání to nešlo.

„Pak se ničemu nenaučí, Pavle.“

„Tak tedy v týdnu ne, prosím... ve volnu mi to vadit nebude, ale teď bych opravdu rád vypustil.“

„A co mám jako dělat já?! Tobě se to řekne, chodíš se sem jen vyspat, jenže já musím být u Katky celý den a starat se o ni a to i v noci!“

„Tak se přece nebudeme hádat...“

„Pravda, nemusíme, ale já jen chtěla dodat, že s Katkou musím být stále a i to vzlykání musím na rozdíl od tebe přetrpět. Tak bys měl mít více pochopení.“

„Dobrá... uznávám, že toho máš taky za celý den moc, ale jak ti mám pomoci? Ještě kojíš a já kojit neumím,“ pokusil se to Pavel zlehčit.

Jenže to by nebyla Lea, tohle se jí dotklo. Většinou byla splachovací, ale dneska byla naštvaná. Ještě aby ne. Co je Pavel v práci, tak musí stíhat všechno. Jediná výhoda je to, že jí Pavel nedávno koupil sušičku, tak se o prádlo až tak starat nemusí a může se věnovat malému. Jenže i to s sebou nese spousty starostí a spánek pomalu žádný. Jen co na chvíli zabere, tak zas slyší od postýlky nářek. Věčný kolotoč...

„Konečně zas na tom teplém,“ liboval si Kmitko a zas začal cucat tu podivnou potravu, načech usnul... A opět se mu zdálo o Regis 1.

„Hele ho, jak si vykračuje!“ povídal jeden tvor druhému, když si to tak Kmitko krácel bez cíle městem.

„To má být jako na mě?“ a Kmitko se zastavil a otočil hlavu směrem k hovořícímu tvorovi.

„Ano, na vás.“

„Jen tak chodím, bez cíle a pozoruji.“

„Ale vypadáte přitom nabubřele.“

„Jakže prosím?“

„Jako by vám patřila celá planeta.“

„To tak opravdu vypadá?“

„Ano,“ přidal se do rozhovoru druhý tvor.

„To není úmyslem, mimochodem, už jste někdy jeli s Cestovkou?“

„Jeli i nejeli, znáte to, ne?“

„Aha, rozumím... Jen potřebuji helfnout, jsem v tom úplný nováček.“

„Tak to se máte na co těšit! Ale my o tom nemůžeme mluvit a již se nás neptejte!“ odvětili oba prakticky současně.

To bylo Kmitkovi až podezřelé. Proč ty strachy z Cestovky? Nevymyslel však nic a tak se s nimi rozloučil ve vši slušnosti a kráčel dál, svět kolem sebe nevnímaje.

Tu se zpoza rohu na něj vyřítil tvor. Srazili se. „Jauvajs, to nemůžete dávat pozor?!“ nasupeně na něj zařval Kmitko.

„Honí mě...“ odvětil tvor.

„A proč?“

„Protože cestuji s Cestovkou.“

Kmitkovi bylo jasné, že se asi taky dostal do podobné situace jako on a neví si rady. V rychlosti přemýšlel a tu ho napadlo onoho tvora skrýt ve svém pokoji na hotelu. Vše mu tedy řekl a už oba utíkali na hotel. A teprve tam se pěkně po pořádku dozvěděl, co a jak. Onen tvor cestoval s Cestovkou už několikrát a pokaždé do jiné destinace. Vida, že je tu v bezpečí a že mu Kmitko naslouchá a je nápomocen, se rozvyprávěl... Kmitko nestačil valit oči, co toho bylo a do jakých

situací se dostal a co Cestovka dělá. Neměl z toho vůbec radost, ale na druhou stranu si říkal: „Tak a už vím, jak na vás, Cestovko!“

„Jestli chcete, tak tu klidně můžete přespat,“ navrhoval tomu tvo- rovi Kmitko.

„To byste byl velmi laskav, nikde mi není bezpečno, tady však nejspíš bude...“

Oba se uložili ke spánku. Kmitko měl klidnou noc a ani dělem by ho neprobudili. Uprostřed noci se onen tvor vzbudil a vypáčil potichu trezor, vzal kredity a zmizel. Když to Kmitko ráno zjistil, byl zlostí bez sebe. Tvora si pamatoval a tak zašel na recepci hotelu, zda a kdy tu někoho takového neviděli odcházet.

„To bude vědět noční směna...“ odvětila recepční.

Nedalo se nic dělat, ale najednou Kmitkovi vyvstalo v mysli, že se má stavit v Cestovce. Nelenil a hned tam zamířil. Hned u dveří v Ces- tovce si ho mladinká dívka, co byla za pultem, všimla a dala se s ním hned do hovoru, že už o něm ví a že ho hledají. Nicméně kredity, které měl uložené Kmitko v hotelu, asi už nalezeny nebudou. Kmitko byl zdrcen. Zase z něj byl žebrák, jen s tou výhodou, že mohl bydlet na hotelu.

„Jste poučen pro příště,“ konstatovala stroze dívka.

„A co mám teď dělat? Vždyť nemám ani na kousek toho červa, abych neumřel hlady.“

„Nezbývá vám nic jiného, než žebrat. I když vlastně, je tu šance jak si něco vydělat.“

„A jak?“

„Tím že na sebe vezmete duchovní věci ve vaší destinaci.“

„Tomu nerozumím.“

„Nevadí, to poznáte časem...“

„Zase mě chcete do něčeho uvrtat? Děkuji, nechci!“

„Naopak... chceme vám pomoci.“

„Tak mluvte, o co jde?“

„Měl byste spojení s námi v ještě větším měřítku a byl by vám umožněn přístup do dimenzionální knihovny, ze které byste se mohl mnohému naučit a následně pak učit další. Co vy na to? Byl byste tedy naším zaměstnancem.“

„Moc tomu nerozumím.“

„Že z vás bude učitel.“

„Učitel?“

„Prostě rádce a pomocník v nouzi nejvyšší, i na jiných světech.“

„To zní zajímavě a co za to?“

„Za každou pomoc deset kreditů.“

„To není mnoho...“

„Jak se to vezme, každopádně to stojí za pokus. Když vás tato práce bavít nebude, tak vám nabídneme jinou, která bude pro vás vhodnější.“

„Hm, hm, hm...“

„Tak co, berete to?!“

„Musím si to ještě promyslet.“

„Dobrá tedy, počkám chvíli, ale rozhodujte se rychle, o tato místa bývá dost velký zájem.“

„Až tak?“

„Ano!“

„Dobře, tak já to беру.“

„Tu je smlouva, pečlivě si ji přečtete... ať nedojde k mýlce a pokud něco nebudete vědět, nebo vám nebude jasné, tak se ptejte,“ a dívka položila před Kmitka lejstra - hotový pakl.

Byl už večer, když to po všemožných útrapách přečetl.

„Tak, tady to je,“ a Kmitko položil pakl na pult před dívku.

„Souhlasíte tedy se vším!?“

„Ano...“

„Tak pojd'te za mnou dozadu,“ vyzvala ho dívka.

Už ode dveří z další místnosti byla cítit spálenina. Uprostřed bylo křeslo s prapodivnými přístroji. Dívka Kmitka vyzvala, aby si na něj sedl. Ten se drobet zdráhal, ale pak se podvolil, jen si neodpustil poznámku o pachu.

„Teď je vše čistě jen na vás.“

„Na mně?“

„Ano hledání správného a pevného spojení vyžaduje čas.“

„Projdete si i ohněm, ale nebojte se, nic se vám nestane, pokud máte svědomí čisté.“

„Jaj, čisté svědomí...“ mluvil si tak Kmitko pro sebe a hlavou mu probleskovaly myšlenky na to, co udělal komu zle...

Dívka zapnula přístroje a už to běželo... takové malé lechtání po rukách. Pak to zesílilo a šlo to po páteři k hlavě, načež se to na hlavě až nesnesitelně zesílilo a tu najednou Kmitka praštil do nosu ten pach, který registroval prvně...

„Tady se něco pálí!!!“

„To jsou vaše chlupy, je vidět, že jsme právě našli tu správnou frekvenci, ještě vydržte, jen to doladím.“

Kmitka zachvátila panika, chtěl vstát, utéct, ale nešlo to, byl jak přikovaný a tak jen úpěl, i když to nijak nebolelo.

„A je to!“

„No konečně,“ oddychl si Kmitko a svalil se na zem jako pytel brambor, naprosto psychicky na dně a bez energie. Zavřel oči. Probudil se až na hotelu, ale jak se sem dostal, to byla záhada.

Osudný pád

Kmitko se probudil uprostřed noci. „Co to bylo jen za sen?“ a přemýšlel o něm... a jak tak přemýšlel, tak dostal hlad. Co naplat, musel se ozvat, a tak vyloudil jakýsi skřek, či spíše řev.

Lea spala polospánkem a tak Katku uslyšela hned. Vstala z postele a šla se na ni podívat, plena byla suchá. Nastavila jí prso. Katka se hned přisála a cucala. Najednou si Lea uvědomila, že jí nastavila špatné prso a tak si ji přehodila na druhé.

Kmitko byl chvíli zmaten a nevěděl, zda má cucat, či ne, ale pak se zase pustil do cucání. „Co se to asi stalo?“ proletělo mu v hlavě. Proč to odtazení? Ale hlad udělal své, takže na nějaké větší přemýšlení zapomněl... Brkl si.

Lea vidouc, že Katka saje jako divá, se uvelebila v křesle a zavřela oči, aby jim alespoň trochu ulevila. Po chvíli cítila, jak je bryndáček mokrý - prosákl. To ji hned probralo.

„Á... ty jsi si brkla, no nevádí, má malá, vyměníme...“ a zašla do pokoje pro nový a starý dala do koše na prádlo. Měla je oddělené, zvlášť pro ně dva a zvlášť pro Katku. A jak si to tak špacírovala ke

koupelně, zakopla na prahu a už letěla i s Katkou vzduchem... Musím Katku chránit, prolétlo jí hlavou a tak se pootočila a šla do vývrtky, padajíc na bok a záda. Byla to taková rána, že se Pavel, zavřený v ložnici, vzbudil. Taková, že skleničky nadskočily ve vitríně. Seběhl okamžitě dolů, ložnici měli nahoře, a rozsvítil všechna světla, než konečně našel Leu bez ducha ležet na zemi a v náručí Katku. Jak zjistil, tak Katce nebylo nic, jen měla vykulené oči a vřískala, ale zato Lea byla v bezvědomí. Všemi silami a různým poplácáváním i mokkými obklady ji přivedl zas k vědomí. Srdce se jí naštěstí nezastavilo.

Přesto všechno však zavolal pohotovost. Lea sice říkala, že jí nic není, ale Pavel si stál za svým. Sanitka přijela asi za půl hodiny. Mezitím se Lea už vzpamatovala a prohlížela malou.

„To jsme tomu daly, že?“ promlouvala k malé Katce a když zjistila, že má na hlavě bouli, děkovala Pavlovi, že volal doktora, ten ji alespoň líp prohlédne.

Kmitko cítil, že je někam nesen a pak najednou se s ním svět zatočil. Jakási energie s ním pohnula vpřed a málem se vysmekl ze závesu a pak se praštil hlavou o kachličky, ne moc, ale dost silně na to, aby to fest zabořilo a tak začal vřískat.

„Crrr,“ zařinčel zvonek.

„To je jistě doktor, půjdu mu otevřít,“ řekl Pavel Lei a šel ke dveřím.

Doktor vešel a Pavel ho uvedl do obýváku, kde v křesle seděla Lea s malou.

„Tak copak se stalo, maminko?“

„Ále, zakopla jsem na prahu v koupelně a vyrazila si tím pádem dech. Bolí mě bok, tady přítel mě oživoval, jo a malá má bouli na hlavě.“

„Tak si lehněte, prohmatám vás a změřím vám puls, ale nejprve malou... Hm, hm, hm... u malé je to v pohodě, jen slabý otřes mozku a teď vy.“

Lea ležela a doktor ji prohmatával.

„Bolí?“

„Ne.“

„Tady?“

„Taky ne.“

„A tu?“

„...au!!! To zabořelo fest.“

„Vypadá to na pohmožděný žebro. Ale pro jistotu vás vezmeme na rentgen. Ať vyloučíme zlomeninu... Tak se sbalte a malá pojedje taky.“ Saniťáci je obě naložili opatrně na nosítka, načež sanitka vyrazila s výstražnými světly směr nemocnice.

Pavel osaměl a trnul, co bude. Nemohl jet s nimi, už tak měl dost práce a další den v tahu - to by bylo pak nad jeho síly. Nosil si práci domů, aby to stíhal a nadělal to volno, co si vzal v prvních dnech...

Byl úplně vyčerpaný a teď ještě tohle... Naštěstí měla Lea mobil u sebe a mohla kdykoli cinknout, kdyby si ji tam nedejbože nechali.

Lea si v nemocnici počkala celkem dost dlouho. Doktoři mají vždy dost času a tak byla našťvaná, až to hezké nebylo. Ale nakonec se přece jen dostala na řadu. Prvně vyšetřili Katku a pak ji. Na rentgenu ji museli vykrýt, jelikož kojila, ale nic se tam nenašlo, tak ji to uklidnilo. Jen od nevrlého doktora dostala vynadáno, že si má dávat pozor jak na sebe, tak i na malou, jakýkoli pád na hlavu může způsobit nemalé komplikace v růstu i v chování dítěte...

A taky že ano! Onen pád Kmitkovi spustil frekvenční napojení na dimenzionální knihovnu a právě od té doby se začal učit a stahovat si informace. Pro Kmitka to však bylo něco nového a tak byl zvědavý. Najednou viděl postavy v bílém, které k němu mluví a on jim rozumí. Ale na to, aby chápal větší souvislosti, bylo ještě dost času.

Už svítalo, když propustili Leu a malou z nemocnice. Ta hned Pavlovi napsala esemesku, že je vše v pořádku a že si nemá dělat starosti s odvozem, že si zavolá taxíka... Pavlovi došla zrovna ve chvíli, kdy už zamykal dveře od domku. Přečetl si to a s úlevou zamířil do práce.

Příbuzenstvo

Den jako každý jiný, až na to, že se příbuzenstvo přijelo podívat na Katku. Lea sice měla radost, že se může pochlubit, avšak posléze ji ta radost přešla...

„Ahoj, Leuško,“ pozdravila Leu její mamka spolu s jejím bratrem, když vkročili do dveří.

„Ahoj mami, nazdar brácho“ odvětila na oplátku Lea.

„Jak se vám tu daří? Přišli jsme vás zkontrolovat...“

„Nic se neboj, vše je v pořádku, tak, jak má být.“

„Kde je malá?“ Leina maminka byla zvědavá na Katku tak moc, že nemohla dospat dne, kdy ji měla vidět.

„Zavedu vás k ní,“ odvětila Lea.

Došli až do pokoje, kde malá měla postýlku, a tu maminka na Leu: „Ta je krásná, je celá po tobě, Leuško, ale měli byste jí dát do postýlky více hraček.“

„Ale no tááák, mamííí. Má jich tam přece dost,“ odporovala Lea.

„Můžu si ji pochovat?“

„Jistě,“ a vzala Katku do náručí, načež ji předala své mamince.

„Ty používáš látkové pleny?!“

„Co je na tom špatného? Šetřím životní prostředí...“

„Měla bys používat jednorázové pleny! Takto máš zbytečně moc práce,“ zas komentoval bratr.

„Ty si beru jen na ven, jako zálohu, jinak ne.“

„A měla bys ji víc oblíknout, je tu chladno.“

„Jen ať si zvyká, alespoň bude otužilá,“ řekla důrazně. Čímž Lea dala jasně najevo, že o rady nestojí, ale tímto to ještě neskončilo.

„A kde je Pavel?“ otázala se její maminka, vlastně už novopečená babička.

„V práci, až do večera.“

„Vždyť tu s vámi vůbec není, bude pro ni jak cizí...“ zas na to její brácha.

„Má moc práce a pak, víš, že musíme ještě splácet hypotéku! A to není žádná maličkost. Otáčí se, co jen může a práci si bere i domů, aby to všechno stíhal,“ snažila se Lea bránit Pavla.

„To se nemůžete orodit sami?“ vyhrkl Lein bratr Luboš.

„Cože to?“

„Orodit, no.. jak to jen říci... no prostě postarat se o sebe!“

„Ale my se o sebe staráme a nestojíme o žádný řeči kolem toho, jak si to zařídíme!“ Leu už to štvalo.

„Tak se hned nerozčiluj, no...“ snažila se maminka uklidnit Leu.

Ale jakmile šlo o její rodinu, tedy ji, malou a Pavla, tak neznala bratra, lidově řečeno.

„Já se mám uklidnit? Místo, abyste nám pomohli, tak slyším samý nevyžádaný rady a kde nic tu nic.“

„Tak víš co, my tady s Lubošem něco ukuchtíme, pokud bys byla pro.“

„Byla i nebyla, jste návštěva a ne pomocníci v domácnosti.“

„No, pro jednou se nic nestane, tady Luboš si vezme vysavač a vysaje ti a já udělám bábovku,“ pousmála se na Leu její máti.

„To mi jako, mami, chceš říct, že tu mám bordel? Vysávala jsem včera!“

„Tak ti podlahu umyje...“

„I to jsem dělala,“ nasupeně na to Lea, bylo vidět, že by je nejraději vynesla v zubech, tak tak se držela...

„Hele, ségra, klídek udělám ti to znova a při té příležitosti utřu všude prach,“ nabízel se Luboš.

„Tak jo, to by šlo, ale jen ten prach. Prachovku nemám, jen kus hadru v koupelně... dám ti k tomu Pronto.“

Maminka se mezitím pustila už do bábovky. Lea milovala bábovku od ní, vždy byla super, ale ouha...

„Leuško, já to s tou tvojí troubou neumím, tady je čudlíků, až to hezký není, nechce mi to péct,“ bezradně na Leu halekala z kuchyně.

„Počkej, já ti to zapnu, je to jednoduché. Zmáčkneš tento čudlík, pak nastavíš tímto čudlíkem dobu pečení, tímto teplotu a pak už jen tím otočným, jak to chceš péct, zda zespodu, či shora a zapneš větrák a můžeš začít péct. Jo a ještě tímto se dá odložit start.“

„Jejda, to je na mě moc složitý...“

„To víš, moderní doba.“

„Ještě že se to nemusím učit a nedejbože, abych nějakou takovou musela koupit, až mi dojde ta moje stará.“

„Neboj se, dělají se ve více verzích. A jsou i obyčejné.“

„Uff, to jsem si oddychla, že se to ještě dělá.“

Kmitko si lebedil, ale co to? Zas ta známá tvář si ho vzala k sobě. Neměl hlad, jen vykuleně koukal. Kolem něj teď bylo postav víc. „Kdo to tak asi je?“ přemýšlel. A pak si ho předávali mezi sebou a slyšel i disharmonii v hlase a taky jakési podivné nepříjemné chvění. Co se zase děje? Že by to zas bylo to telepatické spojení s tvorem, jenž ho porodil? Odpovědi se mu nedostalo, ale ani to nebylo třeba, protože ho zas položili a dál už si ho nikdo nevšímal. A tak přemýšlel, přemýšlel dlouho a tu se u něj objevily opět ty neznámé postavy v bílém a něco mu říkaly. Rozuměl a i odpovídal, ale bylo to zvláštní, nemusel otevřít vůbec pusku, jako by s nimi mluvil jen v myšlenkách...

Lea si na chvíli od vaření odskočila a šla se podívat na malou. Ta si hověla v postýlce, ale měla jakýsi zvláštní výraz ve tváři, i jakousi prapodivnou jiskru v oku. Zamyslela se: Co to asi je? Nad čímpak uvažuješ, maličká? Odpovědí jí byl ještě záhadnější výraz tváře. Ano, Katka uměla velmi dobře, měnit mimiku, na to, jak byla malá. Už i doktorka, ke které pravidelně chodily na kontrolu, si toho všimla. Považovala to za zajímavé, ale dál se tím nezabývala. Jen Lea nad tím

pořád dumala. Měla proč. Byla dost esotericky založená, takže věděla, že vše má nějaký důvod, i ty Katčiny výrazy.

V zámku zachrastily klíče... Pavel se vrátil z práce.

„Júúú, tady to ale voní...“ halekal ode dveří. A když uviděl tu sešlost v obýváku, byl překvapením bez sebe. Načež Lea začala Pavlovi vysvětlovat, jak jí pomohli uklidit a udělat bábovku.

„No, konečně někdo normální, který nám pomůže. Chod'te častěji!“

„No, až tak často nemusí... ale sem tam můžou... Jste pro?“ a podívala se na mamku s bráchou, kteří seděli na sedačce. Oba dva přikývli a vyzvali Pavla, aby si s nimi taky dal skleničku vínka.

„S radostí, ale radši si dám pivo, vyprahlo mně v práci a mám na něj slinu...“

Pak už se rozhovor točil kolem malé, hypotéky i toho, jak a co zařídit, nebo co je třeba ještě koupit. Lea byla pro, že si věci sežene z druhé ruky, protože je zbytečné kupovat nové, když z toho hned děcko vyrostne. Luboš zas byl toho názoru, že může chytnout alergie, nebo něco podobného, ale její mamka to schvalovala: „Šetřit se má, ale zas to nepřeháněj. Minimálně jedno hezké měj na ven... Ono není zrovna nejlepší, když budeš mít pozašivané hadry, co by si pak lidi mysleli?!“

„Já vím, mami... a furt mě nepoučuj.“

„Tak obraťme list...“

Návštěva odešla až pozdě večer. Lea i Pavel odpadli jak zabití.

Odpolední procházka

Lea dovařila, dala vychladlé jídlo do ledničky Pavlovi na večer a začala si chystat kočárek, že s malou půjde ven. Takže protáhnout ho dveřmi, položit do něj malou, pořádně zabalit a hurá ven, tak jako vždy.

Bylo chladno, ale vítr nefoukal. Vyrazily si na blízký kopec, ani ne moc velký, spíš takovou vyvýšeninu, kde stál pomník padlým bojovníkům. Cesta vedla mezi zoranými poli a mezí, která teď v zimě nevypadala zrovna vábně, ale to Lei nevadilo. Chodila sem často s malou a ráda. Malá byla neskutečně živá a neustále si hrála s chrastítky, které chrastily, jak se kočárek natřásal nad kameny. Lea ji co chvíli kontrolovala, protože se na ni moc ráda dívala. Nemohla se vynadívat. Byla hezčí než ona sama v tom věku, jak znala z fotografií, ale znáte to, pro mámu je její dítě to nejhezčí na světě...

Kmitko si lebedil. Měl všechno, co chtěl. Největší zábavu měl z toho, co chrastilo nad jeho hlavou, snažil se k tomu přiblížit či do toho drbnout, ale bylo to neskutečně vysoko, nemohl se skoro ani hýbat, tak sem tam zafňukal a tu se u něj objevila ta stará známá tvář jeho maminky, pohladila ho, zachrastila s tím, co bylo pověšené a zase

zmizela. Kmitko z toho byl smutný, ale smutek ho hned přešel, jen co se objevil u něj Lein zemřelý otec a zase si s ním začal povídat...

„Ahoj, jak se vede?“

„Ále, chci dosáhnout na to chrastící a nedaří se mi.“

„Dosáhneš, jen co povyrosteš.“

„To je pořád, jen co povyrostu, až budu starší, proč mi není něco umožněno už teď?“

„Vydrž Kmitko, ani se nenaděješ a budeš moci objevovat svět sám...“

„To se lehko řekne, ale já už to nevydržím... chci víc!!!“

„Je to stejné, jako když jsi byl v lůně své matky. Taky bylo třeba času, než se vše udělalo tak, abys mohl na tento svět.“

„Tak mi alespoň povězte něco pěkného?“

„A co bys rád?“

„Třeba o tom, jaké to je takto navštěvovat druhé, tak jak teď mě.“

A tak se Lein otec rozpovídal, jak navštěvuje celou rodinu, ale bohužel, ne vždy si to dotyční pamatují. Chodí jim do snů a dělá jim strážného anděla, což Kmitka zajímalo nejvíce a tak Leina tatínka Honzu nepřerušoval a snažil se chápat souvislosti...

Lea vzpomínala na svůj dnešní sen. Setkala se s mladou maminkou, která jí úplně otočila život naruby...

Cesta ubíhala rychle a tak byli za chvíli na onom kopečku. Tam se Lea posadila na lavičku, která byla opřena o statný dub, snad už stoletý, možná, že měl víc let, to Lea netušila, ale byl obrovský. Cítila v něm majestátnost a v tom zažila deja-vu... Tohle se jí ve snu zdálo. Přesně tohle!

„Ano, tam za keři. Teď přijde jiná maminka s kočárkem,“ mumlala si tak pro sebe a taky že ano. Zpoza keřů, které měla po pravé ruce, se náhle vynořil terénní kočárek. Lea si pomyslela, *já mám obyčejný a ona tak drahý, to jistě bude nějaká nóbl mamina*, ale mylila se.

„Dobrý den, taky na procházce?“ zeptala se ta maminka.

„Také...“

„Vy jste odsud?“ znova se žena optala.

„Ano, bydlíme nedaleko,“ řekla opatrně Lea.

„Tak to je paráda, můžeme na procházky chodit společně, alespoň nám to uteče...“

„Mohu se podívat na to vaše?“

„Jistě, jen se koukněte...“

Dítko bylo už větší, než Leino a tak jí to nedalo a zeptala se: „Kolik má měsíců, zdá se mi hezky velké.“

„Už mu budou čtyři měsíce, je to kluk.“

„Vidíte, já mám holčičku, ale jsou jí teprve dva měsíce.“

„Jééé to je super, můžou si pak spolu hrát.“

„To není špatný nápad,“ libovala si Lea. „Dívám se, že máte parádní kočárek. Já mám jen obyčejný, jak se s tím jezdí? Je to lepší?“

„O moc, na takovéto procházky do přírody jak dělaný, je lehký, skladný a vyjede skoro všechno.“

„Můj přítel sice vydělává dost, ale teprve krátkou dobu, nedávno ho povýšili, ale kočárek jsme kupovali dřív, tak mám jen obyč.“

„I s tím se to dá, jen to chce větší sílu, ale jak tak na vás koukám, vy nevypadáte, že byste potřebovala chodit do posilovny.“

Lea se pousmála a zarděla se.

„Víte, já doma pomalu nemám co na práci, jen kolem kluka a to je s přehledem... zvažuji, že bych vyšivala, nebo háčkovala, co baví vás? Jak se zabavíte vy, když máte od malé klid?“

„Vy jste dobrá... já jsem ráda, že si zdřímnu...“

„Na ten čas taky dojde, nebojte, není to až tak hrozné, zvyknete si.“

„Doufám, zatím jsem v jednom kole.“

„Tak se mějte a třeba zas někdy tady v podobnou hodinu, co vy na to?“

„Ráda...“ kníkla Lea nesměle.

„Tak platí a uděláme to každý den, ať se blíž poznáme, není moc dobré být doma i venku samy... je třeba kontakt.“

„S tím souhlasím, tak na shledanou příště.“

„Nashle...“ a už si to ona maminka pelášila z kopce přes kameny a výmoly, ale jak se zdálo, tak kočárek to ustál. Lea se za nimi ještě dlouho dívala, ale pak i ona sbalila svých pět švestek a šla pomalu domů. Po cestě přemýšlela o tom, jaká ta maminka asi bude a jak si

s ní bude rozumět, a byť vypadala nóbl, tak se zdálo, že je to moc milá paní. No jo, PANÍ, a na Leu to znova dolehlo: „Co já chudák mám za život, nevdala jsem se... to je nadělení... jak teď budu vypadat, když se mě zeptá, co manžel? Mám lhát, že jo, dobrý, nebo mám říct, že žijeme na hromádce s přítelem?!“ A podobné myšlenky Lei probíhaly hlavou, až jí začaly kanout slzy, sotva viděla na cestu...

Přípravy na Vánoce

Čas se nachýlil a byly tu Vánoce. Chystalo se, kuchtilo se, zabalovaly se dárky a zas to šílenství v obchodech. Lidi se rvali o vše možné, hlavně o cukr, máslo a rum. To šlo na dračku jako vždy a tak obchody nasadily „příznivé“ ceny, až to hezké nebylo. Kdo si nenakoupil s předstihem, tak splakal nad výdělkem. Cukr, máslo, půlčák rumu, vše předražené... prostě vánoční ceny. Naštěstí si Lea i Pavel nakoupili už dřív a uložili do mrazáku, co šlo, protože tohle už bylo opravdu moc. Bylo sucho a tak i plodů bylo málo a vše se dováželo, jablka za sedmdesát i ořechy byly za čtyři sta kilo, prostě dražota, kam se člověk podíval. Leina mateřská byla celkem slušná, ale být sama, tak by neudělala ani garsonku. Nemovitosti totiž šly taktéž rapidně nahoru a nevypadalo to, že by se mělo zlevňovat, spíše naopak. Každý chtěl vydělat, aby si mohl dopřát to nejlepší, takže se postupně zdražilo na-prosto vše. Pavel byl rád, že má práci, jelikož snižovali stavy a Leiny kamarádky na tom byly taky špatně. Ale znáte to, když je špatně, tak se lidé semknou a víc si pomáhají, než když je všeho nadbytek.

„Crrr,“ zazvonil Lei mobil.

„No? Slyším...“ a přitiskla si ho k uchu a druhou rukou právě dávala cukr do misky.

„Tady Věrka. Máš čas?“

„Čauky, moment prosím tě, pečú. Dám si tě na sluchátka...“ načež je začala hledat. Najednou nevěděla, kde je má. Našla je nakonec položené na konferenčním stolku v obývacím.

„No, už jsem tu. Co potřebuješ?“

„Ále celkem nic, jen zda nemáš čtvrtku másla, nevyšlo mi a kupovat kvůli tomu celé mně přijde jako dost drahý špás...“

„To víš... že jo... stav se... mám... zásobu... o jedno... máslo... mě neubude...“ sekaně mluvila do sluchátek, jak zrovna hnětla těsto na rohlíčky.

„Ty jsi dobrá! Vždyť to stojí majlant!!!“

„Klídek... mám ho dost. Ale bude zmrzlé, nevadí?“

„Lepší něco než nic.“

„Neboj, prošlo to rychlomražením... nebudeš tam mít vodu.“

„Tak jo, víceméně jsem i zvědavá... a jak se s tím zachází?“

„Normálně klasicky rozmrazit, nebo v mikrovlnce, když to chceš rychleji.“

„V mikrovlnce? To jsem nikdy nedělala, navíc ji používám jen ojedinele... bojím se toho záření.“

„Jakého záření?“

„No přece těch vln, co z ní jdou!“

„Já mám pocit, že je to jako rádio, jeden známý mi to vysvětloval... když jsou dvířka zavřené, tak tím nic neprojde. Je to celý Faradayova klec, když zavřeš dvířka, tak nemá co proniknout ven.“

„Ale i to jídlo pak vyzařuje škodlivé vlny...“ vedla si svou Věrka.

„Hele rádiový vlny tebou prostupují a ty jako myslíš, že to má na tebe vliv? S jídlem je to zrovna tak. Vlny prošly, jídlo se ohřálo a tím to skončilo, je to jak esemeska, či hovor na mobil. To tě taky nezabije.“

„Nezabije, ale je to škodlivé.“

„Ty jsi mi nějaká cimprlich. Zajdi se poradit za nějakým elektrikářem, on ti to vysvětlí... hele už musím končit... malá mi naříká...“

„Tak zatím, za chvíli jsem u tebe.“

„Dobře, zatím...“

Kmitko měl zas promočenou plenu a tak brečel. Tentokrát o něco déle a tak u toho i nadával, co to šlo, a aby toho nebylo málo, tak do toho zase Cestovka se strháváním kreditů... Už toho měl plné zuby, ale zrovna, když chtěl „říci“ něco moc nepěkného, se objevila zas ta známá milá tvář a přebalila ho. Chtěl jí poděkovat, ale nevěděl jak, jen zas pohnul ústy a pokusil se vyloudit úsměv. Ona postava si ho přivinula k sobě a chvíli jej chovala, a pak ho zas uložila a šla pryč. Přemýšlel o tom, co asi tak dělá, proč tu s ním není stále... Tu ho praštilo přes nos cosi dobrého, co ještě neznal, jakási sladká vůně.

Lea nechala otevřené dveře, aby malou slyšela a pustila se zase do pečení. Už měla šest plechů rohlíčků za sebou. Teď přišlo na řadu slepované, s tím je největší dřina. Teda ona s tím měla práci. Těsto

nebylo z nejideálnějších, nějak ho netrefila, a tak se sem tam trhalo, či to nešlo zas pro změnu uspokojivě vykrojit. A tak si u toho pro sebe nadávala – což byl výsledek části její karmy.

Kolem Kmitka se zase začaly rojit postavy v bílém.

„Dobrý den, můžete na slovíčko?“ pověděla Kmitkovi ta nejbližší k němu.

„Ale jistě. Rád si popovídám...“

„Jsme z jiného konce světa a rádi bychom se zeptali, jak se vám daří a jak to tu prožíváte, nebo zda vám něco nechybí.“

„Jejda, to je otázek, zaskočili jste mě.“

„V klidu hlavně, hezky postupně...“

„Popravdě mě štve akorát Cestovka a to strhávání kreditů.“

„S tím si už nemusíte dělat starosti. Jsme tu my, taktéž její zaměstnanci, jako teď vy.“

„Aha, a co děláte?“

„Dohlížíme na tento svět.“

„Jak?“

„Zjevíme se tam, kde je třeba a sem tam i pomůžeme, či vnukneme nějakou myšlenku.“

„Tak to by mě zajímalo. Zrovna potřebuji pomoct. Nemůžu se hýbat.“

„To je takto u každého tvora zde, je třeba vyrůst a to chce čas.“

„To už jsem slyšel od Cestovky, apropó, co je to ten čas?“

„Hmmm... no... jak vám to jen vysvětlit... na planetě se střídá den s nocí.“

„Cože to?“

„Prostě, že část dne je tma a část dne světlo.“

„Aha, tak to neznám... na Regis 1 toto nebylo.“

„Přesně a zde se podle toho tito tvorové řídí. Když je tma, tak jdou spát a když den, tak jsou vzhůru.“

„To je zajímavé, ale to je hodně promarněného dne, ne?“

„Není, v noci spí polovina planety, na kterou nedopadá světlo z hvězdy, kolem níž tato planeta obíhá, a zdají se jim sny a ty určují, co se bude v dalších dnech, týdnech, měsících a rocích dělat... a druhá polovina je vzhůru, protože na ni dopadají paprsky z oné hvězdy...“

„Tomu moc nerozumím...“

„Vysvětlení se vám dostane až později, ale stručně řečeno jde o to, že si spánkem a tím, jak v něm jednají, tvoří vlastní budoucnost, a to v planetárním měřítku.“

„To je zajímavé. O tom si budeme muset promluvit víc... jsem nesmírně zvědavý.“

„Teď by to nemělo smysl, snad později.“

„Crrr...“

„Už důůů!“ zahalekala Lea a v rychlosti šla otevřít.

„Čauky, máš to máslo?“ vyhrkla Věrka.

„Jo tady máš dvě, klidně chvíli zůstaň, ale počkej... musím vytáhnout linecké...“

„Supééér, udělám ještě další várky. Zatím mi ho nech tady, jdu se mezitím podívat na malou...“

„Vidíš, je tak ticho, že ani nevím, že tu je, to je divné, jindy řve jak tur a dnes je jak bublající potůček... zkontroluj ji prosím...“

„Bez starosti,“ řekla Věrka a mířila k postýlce.

„A do psí prdele! Já to spálila!“ zanávala dosti hlasitě Lea, když vytáhla linecké z trouby.

„Ukaž...“ a Věrka přicupitala z pokoje do kuchyně. „To nic není... já to mívám víc.“

„Jenže já nejsem ty, Věrko. Chci to mít perfektní. Jsou to první vánoce, co tu bude celá moje i Pavlova rodina... a pak, Pavel spálený nejí. Poznal by to!“

„Tak to zbaštíme, co s tím... spálený je na krásu.“

„To jistě, ty čarodějnice!“ a Lea vyprskla smíchy.

„Pro jeden plech se svět nezboří... A kolik toho hodláš dělat?“

„Cirka dvacet, pětadvacet druhů,“ stroze odpověděla Lea.

„To to děláš pro armádu spásy? Ses pomátla, ne? Kdo ti to jako bude baštit?“

„Nic se neboj, oni se strážníci už najdou...“ Lea věděla své, její brácha Luboš se po rohlíčkách mohl utlouct, její mamka zas milovala rumové kuličky a vosí hnízda...

„Jen aby!“

„Hele, běž už radši, ať mi tu s tím máslem nekapeš.“

„No vidíš, už to začíná povolovat... Tak mi dej sáček, nééé.“

„Ho tak vycucám z prstu... na, tu si utrhni pytel na koš. Nic lepšího nemám.“

„Hi, hi, hi, to jak uvidí ten můj, tak praskne smíchy.“

„Co?!“

„No to, jak to v tom nesu...“

„Tak mu řekni, ať je rád, že vůbec nějaké neseš!“ řekla tak trochu nasupeně Lea. Nelíbilo se jí, jak si z toho Věrka dělá legraci. Máslo bylo drahé jak potvora a mohla být ráda, že dostala dvě, místo čtvrtky. Ale byla to prakticky souseďka, tak ona jí to vrátí zase jinak... vajíčky na salát. Mají totiž doma slepice. Co taky na dědině, že ano. Každý má něco a pak se dobře žije i za zlých časů.

„Tak se tu měj a moc díky!“

„Neděkuj a přines mi pak plato vajec na vánoční salát.“

„To ho budeš dělat tolik?“

„Tolik sice ne, ale víš jak... to máslo taky něco stálo...“

„Jo ták... rozumím... čenž... ráda... tak zatím...“

„Pa,“ a dveře za Věrkou zaklaply.

Vánoce

A byl tu Štědrý den, první, co kdy Kmitko v životě viděl, i když pravda, moc toho ještě neviděl.

Stromeček už stál, světýlka blikala, byla nachystaná štědrovečerní večeře a následně si Pavel s Leou dávali dárky. Byla tu i Leina maminka, jelikož nechtěla trávit Vánoce doma sama. Manžel jí už dávno zemřel, a tak zůstat doma, to by bylo na oběšení, tak říkajíc.

Kolem Kmitka se zas objevila spousta záhadných postav v bílém. Nebál se. Proč taky, když mu nijak neubližovaly. A zase mu radily a učily ho jak na tomto světě fungovat... a mimo jiné se tu setkal s tatínkem Ley, který byl už léta po smrti. Ten byl určen Cestovkou jako Kmitkův průvodce. Je to tak vždy. Vede ten, kdo je ve vztahu nejbližší. A tak se Kmitko začal opět učit. Na radě byly oči. Tedy přesněji technika, jak si je vycvičit, aby viděly dobře.

„Podívej se do dálky a pak se rychle podívej na něco blízkého,“ nabádal Lein táta.

„A pomůže mi to?“ zeptal se Kmitko.

„Ano, ale je třeba dlouhý trénink a neustále trénovat, co to jen jde.“

„Bolí mě z toho oči.“

„V oku se napínají svaly, upraví se to.“

„Aha,“ a dál se už Kmitko neptal a začal oči dále cvičit.

Lea měla Katku na klíně, vedle sebe na gauči maminku a Pavel seděl v křesle naproti ní.

„Hele, Leo, koukni se, co malá dělá... chvílemi kulí oči a chvílemi zas ne.“

Lea se na malou podívala. Vskutku. Očička se jí rozšiřovaly a pak zase smršťovaly.

„Mamko, co si o tom myslíš?“

„Nic, ať si koulí,“ a pousmála se.

„Heh, je to komické...“ zasmála se Lea.

„Na co tak koukáš, Kaťuško?“ pobaveně říkal Katce Pavel.

Ale ta jim nevěnovala pozornost a stále koulila kukadly, co to jen šlo, a to nejen dopředu, ale i do stran.

„Tak se mi zdá, že to vaše dítě bude nějaké zvědavé, podle toho kulení,“ pronesla Leina mamka k oběma.

„To by zas nemuselo být špatné, víc toho pochytí a bude mít lehčí život,“ konstatovala Lea, netušíc, že ji čeká něco, co zažije jen málokdo...

Kmitko se díval na stromeček a byl zaujat tím, jak světýlka blikala. Z rozjímání ho vyvedl zemřelý táta Ley.

„Tak co, jak ti jde cvičení?“

„Musel jsem si dát na chvíli pauzu, jde to ztěžka a výsledek nikde.“

„Je třeba cvičit hodně dlouho, pak se zrak upraví.“

„Cvičit a nic než cvičit... není jiná možnost?“

„Ne, není...“

„To je škoda.“

„Nezoufej, jsi silná bytost, ty to zvládneš.“

„Tak tedy díky za povzbuzení!“

„Za nic, jsem tvůj průvodce zde na Zemi, tak se neváhej zeptat, rád ti odpovím, když budu moci.“

„Jak když budete moci? To jako, že vždy to nepůjde?“

„To poznáš sám... A teď zas šup do cvičení!“

Štěpán

Na Štěpána k Lei a Pavlovi přijela Pavlova maminka. A to se ví, bez trampot se to neobešlo ani tentokrát a Lea se musela dost držet.

„Crrr,“ zazvonil zvonek a Lea šla otevřít.

„Dobrý den,“ pronesla směrem k nastávající tchyni.

„Tak jsem tady, máte radost děťátka, že?!“

„No, už vás čekáme... Jaká byla cesta?“ snažila se Lea příjemně natočit rozhovor do neutrální zóny.

„Ahoj mami, jak je?“ otázal se Pavel

„Celkem to jde, ale zlobí mě nějak zapalování... Koukni se mi na to!“ rozkazovačným způsobem řekla Pavlovi. Ten neřekl ani slovo a už byl ze dveří venku.

„Dáte si chlebičky? Máme tu dva druhy, jedny s rybí pomazánkou a druhé s česnekovou.“

„Jak můžeš prosím tě chtít, abych jedla česnek? A ta rybí je z čeho?“

„Z tuňáka, je opravdu dobrá. Pavel si ji moc chválil,“ pronesla zdvořile Lea.

„Ten sní všechno! Počkej, ochutnám... Dala jsi tam moc soli! Vždyť se to nedá jíst!“

V Lei to zas začalo pění, dělala ji spolu s mamkou a ta je vynikající kuchařka, přesto však taky znova ochutnala, aby se přesvědčila, ale chutnalo to skvěle.

„Tak to zapijte vodou,“ a podávala jí sklenici s minerálkou.

„Co je to za vodu?“

„Obyčejná neperlivá.“

„To je jak pít z kohoutku, nemáš tu nějakou ochucenou?“

„Jen Poděbradku – malinovou.“

„Jak to můžeš pít?“

„To pije Pavel,“ a Lea si mnula ruce, jak to tchyni nandala.

„Zkuste ochutnat cukroví, správi se vám chuť.“

„Pár soust okusím... ale zdá se mi, že to máš moc posypaný cukrem, když se tak na to dívám.“

Tchyni nic nebylo vhod a tak se Lea rozhodla, že jí ukáže malou. Už to Lei nevadilo. Malá byla větší a tak proč ne.

„Pojďte se podívat na malou...“

„Pravda, alespoň zkontroluji, jak se o ni staráš.“

Lea cítila, že pro tchyni není nic vhod a tak zas bude mít nějaké připomínky, ale brala to jedním uchem tam a druhým ven, i když ji to namíchlo.

„To ji jako necháváš zavřenou tu?“

„Mám stále dveře otevřené a když něco dělám, tak si ji беру do vaku,“ snažila se předejít hádce Lea.

„Já když měla Pavla, tak jsem měla postýlku hned u kuchyně, nosit dítě celý den, kdo to kdy viděl. Ještě zakopneš a dítě to odnese!“ načez si malou vzala a začala ji houpat, ale dosti.

„Nehoupejte ji tak, je najedená,“ varovala ji Lea.

„Šiškote, co se děje?“ Kmitko na takové houpání nebyl zvyklý.

„Tomu se říká babičkovská láska,“ odvětil děda.

„Tohleto? Vždyť to není normální!“

„Zvykneš si, nic jiného ti nezbude.“

„Já mám závratě! To je stále nahoru a dolů,“ a Kmitko kulil oči, jak se mu svět míhal.

„Zkus zařvat, třeba ti to pomůže,“ radil mu děda Honza.

Kmitko zkusil řev, ale místo toho se mu otočil žaludek a vše, co v něm měl, šlo ven.

Tchyně si to nedala vymluvit a tak si Katka ublinkla na její sváteční oblečení.

„Krucipísek, harant jeden!“ zaklela tchyně.

„Já vám to říkala...“

„Tebe tak budu poslouchat!“

„I budete, jste tu hostem, na to nezapomínejte!“ pronesla už o něco vážněji Lea.

„A jak se o ni staráš? Vždyť není učesaná!“

„Moje dítě, moje věc, češu ji jen ráno.“

„To si myslíš, jdu za Pavlem a ten si pak na tebe došlápne a já taky!“

Pavel zrovna kutil cosi v motoru, když za ním došla jeho matka...

„Tak co, už to jede?“

„Chce to servis, na tohle jsem krátkej.“

„Prdlajs krátkej, jsi prostě nemešlo a mimochodem vyčiň Lei, že nosí malou na sobě. Spadne a odnese to dítě!!!“

„Ale mami, to je takto pro dítě nejlepší, lepší než být zavřený v pokoji...“

„Neodmlouvej a pojď jí se mou vyčinit, snad nejsi pod pantoflem!!!“

Kmitko zase cítil ty špatné vibrace...

„Takto to bude stále?“

„Stále ne, jen když se náhodou u vás objeví tvá babička.“

„Tak takovou babičku já nechci.“

„Nemáš na výběr, rodinu si člověk nevybere, i když vlastně, může si ji vybrat... ty jsi si nepodal žádost u Cestovky?“

„Bylo mi to jedno, chtěl jsem jen kredity, které nabízeli.“

„Jo ták, no nevádí, naučíš se mnohému a pak, babičku tu nebudeš mít navěky, i ona má svůj čas odchodu, ale ještě tu nějakou dobu bude.“

„Hmmm... to není moc milé.“

Dveře klaply a byli tu oba dva. Pavel i nastávající tchyně. Lea tušila těžkosti, ale spoléhala na Pavla a jeho galantnost.

„No tak... začni, ne?!“ důrazně na Pavla upřela zrak jeho matka.

„Hele mami, říkám to tobě, jak tady Lei. Jsem při ní a ty se nám do ničeho nemontuj. Nejsi tu doma, tak na to ber zřetel.“

„Á... tak synáček se nám vybarvuje. To sis ho pěkně zpracovala, jen co je pravda! Že se nestydíš, chlap jako hora a poslouchá ženskou!“

„Já ji neposlouchám na slovo, dohodli jsme se na pravidlech a navzájem se respektujeme a to je, mami, rozdíl!“

„Respekt?! Spíš jsi pod takovým pantoflem a zaslepen lásku, že ani nevíš, co mluvíš. To způsobila jistě tahle čarodějnice!“

„A ven!!!“ Lei už došly nervy.

„Nikam nepůjdu, dokud se to nevyřeší!“

„Řekla jsem ven, Pavle, řekni něco!“

„No tak, mami, nešlo by to v klidu a bez urážek?“

„Co si ta čarodějnice dovoluje, to je neskutečný! Nikam nepůjdu!“

„Ale půjdete! Pavle vyved' ji, nebo ji vyvedu já, ale v zubech!“

„Tak pojď' mami... to už stačilo.“

A ač tchyně nechtěla, tak byla vyvedena Pavlem ven, samo sebou si nemohla odpustit nějaké to zlé slovo, jak na Pavla, tak především na Leu.

Lea si oddychla, třásla se po celém těle... musí si o tom s Pavlem promluvit, že tak prostě ne a že tu bude mít zákaz vstupu, dokud se nezmění a nezačne se chovat jako člověk.

„Pavle, tohle dál nejde! Musíš jí domluvit!“

„Tobě se to řekne, i mě považuje za protivného fracka.“

„Tak tedy sem nebude chodit, to jí vyříd!“

„Dobře, lásko, a už se uklidni...“

Lea se sice naoko uklidnila a přemohla se, ale v hloubi duše jí to zmítalo nevýslovnou zuřivostí, i srdce bylo proti tchyni a jak se říká, srdci neporučíš... Malá zase začala plakat, tak ji přebalila a šla se po Pavlovi taktéž osprchovat, ale řekla mu, že si ještě chvíli sedne do křesla a bude si číst, že nemá náladu na nic, ani na milování, že je celá z toho rozhozená... Co mohl Pavel dělat, tak si šel lehnout sám. Dal jí pusu a už si to šmatlal po schodech nahoru do ložnice.

Byla už noc, něco kolem jedné... Pavel tvrdě spal, ale Lea ještě seděla v křesle a tiše plakala... s notýskem na klíně a s tužkou v ruce psala básně...

Noc začíná nám
a jsem ráda, že tě, Pavle, znám
zas píšu řádek pár
a nenávidím svár,
leč to pod prsty ožilo,
znova se to prožilo,
jak tchyně vyváděla velice,
když líbala jsem ti líce,

jak byla zlá a nevlídná,
teď v noci mi tu ožívá,
jako vzpomínka na minulou dobu
snad brzo bude v hrobu...

To ji dojalo k slzám nejvíce. Najednou si to uvědomila, že přeje něco zlého tchyni, tak tu báseň hodila do krbu a spálila ji se slovy: „Ať si ji čert odnese...“ a dodala: „Tedy tu báseň...“

Kmitko spal a zase se mu zdál sen, že je na své domovské planetě. Zrovna se procházel městem, když tu narazil na svého starého známého, se kterým se kdysi dělil o kus červa a bydleli spolu pod papírem...

„Ahoj, jak se máš?“

„Nemluv na mě a radši si jdi svou cestou!“

„Co to do tebe vjelo? Byl jsi milý a teď tohle?“

„Za to může Cestovka i ty!“

„Já, a jak prosím tě, a co udělala Cestovka tobě? Já to mám celkem dobrý.“

„Jo slyšel jsem, jsi její zaměstnanec... tfuj!“ a odplivl si na zem, před ruce Kmitka.

„Dali mi dobrou nabídku, tak proč to nevíš?“

„Prý dobrou nabídku, uvidíš, jak s tebou vymetou zem!“

„Co to mluvíš?! Sice na začátku trable, ale teď už pohoda.“

„To je jen dočasné zdání, nedají ti už nikdy pokoj, jsi v jejich rukách už navěky!“

„Ale ty taky, ne?“

„Já už to mám za pár, tak to nějak doklepu, ale ty se máš na co těšit! A zmiz už, nemám na tebe náladu, akorát mi kazíš den.“

„Já?“

„Ano, ty!“ a tvor se otočil ke Kmitkovi zády, ani se nerozloučil a pelášil jinam.

Kmitko dlouho dumal, ale ať přemýšlel, jak přemýšlel, nemohl za nic na světě přijít na to, co by tak Cestovka mohla udělat za kulišárnu do budoucna, když je teď její zaměstnanec a tedy má přístup ke všemu a pomáhají mu i další bytosti z Cestovky...

Silvestr

Ráno, když Lea vstala, se celý den točil kolem chystání na silvestrovskou bouři. Jak jinak lze nazvat zakončení roku pomalu s celým příbuzenstvem.

Pavel si musel vzít v práci dovolenou, aby se všechno stihlo nachystat. Měla totiž dojet i jeho maminka, tak to muselo být tip řop. Navíc si k tomu půjčil v práci služební auto. Výjimečně mu to šéf povolil, ale jinak auta musela zůstat v podniku.

S přípravami jim pomáhala i maminka Ley. Prvně nachystat chlebíčky, což znamenalo udělat alespoň tři pomazánky, nazdobit to a šup na mísu a pod sáček, aby to neokoralo. Pak se dělaly jednohubky, jedny s česnekovou pomazánkou, další se sýrovou, další s olivami... No prostě chystání až nad hlavu, Lea nevěděla kam dřív skočit a k tomu všemu došly suroviny. Tak Pavla poslala zajet do města, bydleli totiž na vesnici, a malý obchůdek, který tam byl, neměl to, co Lea chtěla. Došla jí totiž petržel a pažitka. Tak co naplat, Pavel musel jet.

Lein brácha Luboš všechno utíral a uklízel, aby se tu nastávající Leina tchyně cítila jak v bavlnce a zas nehledala chyby a kde co. Vzal si pro jistotu i bílou rukavici a testoval na uklizeném, zda je pořádně utřený prach.

Podlaha se jen svítila, stromeček doznal také několika estetických změn, včetně toho, že se pod ním taky uklidilo, aby tam nebylo popadané jehličí. Luboš byl na to jako ras. Módu měl v oku a tak něco na stromečku přidal, něco oddělal, aby to bylo parádní. I Lea musela uznat, že stromeček vypadá líp, než když ho strojila sama. No jo, taky všude nedosáhla pořádně, dělala to ze schůdků, ale Luboš byl kus pořádného chlapa přesahujícího dva metry, takže s tím neměl problém.

„Tak a je to. Jak se vám líbí?“

„No hotová pohádka...“ vyjukla Lea blažeností.

„Nemám ho ještě posypat sněhem?“

„Jakým sněhem? Vždyť venku nic není a pak, roztálo by to.“

„Umělým, ty tydítku!“ a zasmál se na Leu.

„Radši ne, to by se nemuselo povést a pak by se blbě sundával.“

„Tak jo, v tom případě je to hotovka,“ načež poodkročil o kousek dál, aby se na to své dílo podíval ostrým zrakem a zkontroloval, zda je všechno tak jak má být. Ale shledal, že ještě je třeba o centimetr upravit řetěz, ale jinak už byl perfektní. Nemusel by se za to stydět žádný nóbl obchod.

„Tak, teď ještě bábovku. Jakou uděláme, mami? Mourovatou, s rozinkami?“

„Jo, a máš rum? Kápneme tam trochu.“

„Jejda, ten už nemám. Spotřebovala jsem ho na cukroví.“

„Nevadí, brnkni Pavlovi, ať koupí, ať to stojí, co to stojí.“

„Dobře mami, jdu na to,“ a Lea odběhla nahoru do pokoje, kde měla mobil položený na nabíječce. Při cestě se zastavila u malé, zda něco nepotřebuje, ale když zjistila, že ne a že ani plena není mokrá, běžela nahoru, aby zavolala Pavlovi.

Pavel byl zrovna v hypermarketu a byly tam davy lidí, jak jinak před Silvestrem, ale už měl vše koupeno, když vtom telefon.

„Čauky, tady Lea, kup ještě rum a něco slaneho.“

„Slaný jsem už vzal, ale rum jsem tu neviděl, ale podívám se ještě jednou, vydrž...“

„Mamí, co budeme dělat, když nebude rum?“ hulákala shora na mamku Lea.

„Tak to uděláme bez něj.“

„Dobře... Hele, lásko, když ho mít nebudou, tak se nic nestane, ale když jo, tak jedine kvalitní, žádný patok!“

„Neboj, víš, že vždy kupuji jen samé dobré věci.“

No a jako by čert nechtěl, po dobrém rumu ani památka a tak se tak dívá po regálu a nic... postavil se na špičky a tam daleko vzadu uviděl schovaný kubánský...

„Mám ho vzít, nemám...“ brumlal si tak pro sebe. Nakonec se rozhodl, že ho vezme. Sice bude drahý, ale bude stát za to. Najednou mu vyvstalo v mysli, že jeho mamka lpí na kvalitě, to měl po ní. Takže šup s ním do košíku a metl k pokladně, aby byl doma co nejdříve. Ale fronta byla až k regálům, jako by se všichni z města rozhodli nakupovat právě teď. Co se dá dělat, musí si ji prostě vystát... ale jak se tak

díval po okolí, tak zahlédl samoobslužné pokladny, kde to šlo rychle. Nelenil a hned s košíkem tam, měl toho málo, tak se to dalo. Přečetl si návod na obrazovce, který ho provedl vším. Takže všechno naske-
noval, vložil kartu a hotovo.

„Sem budu chodit častěji, to je super takovýto pokladny,“ mluvil si pro sebe a tu se ozvala paní od vedlejšího pokladny...

„Já chodím jen na tyto, než stát tu frontu...“

„Máte pravdu! Je to lepší!“

„Tak hezký Silvestr a šťastný nový rok...“ zašveholila směrem k Pavlovi.

„Vám taky, na shledanou!“ odvětil Pavel a už si to mazal k autu. Tašku hodil na sedadlo vedle sebe a rozjel se k domovu. Mezitím mu volala ještě Lea, zda ten rum má a zda už můžou začít. Pavel to jen potvrdil, zavěsil a dál se věnoval řízení.

Zrovna projížděl zatáčkou, když se setkal s jedním šílencem, který to proti němu „řezal“ a urazil mu boční zrcátko... Byla to pořádná rána, není nad to, setkat se s nákladákem. Ani ten zmetek nezastavil a ujížděl od nehody dál. Pavel zastavil, aby si vydechl a podíval se na to uražené zrcátko, jet bez něj by byl dost risk.

„Ufff, tak to bylo o fous...“ a jen co si oddechl, tak zavolal policii, aby dojela, a taky Lei, že se kvůli tomu zdrží.

„Co se stalo?!“ vystrašeně zazněla otázka od Ley.

„Jen mám uražené zrcátko, jinak nic, ale přijedu tak za hodinu dvě, znáš to. Policajti mají vždycky dost času.“

„A jsi celý?“

„Neboj, jsem cajk.“

„No hlavně, že se ti nic nestalo.“

„Nemělo by to moc dlouho trvat, mám to na kameře. Jen mě šéf asi sepsuje, u takového auta je vše drahé jak potvora.“

„Ale ty za nic nemůžeš.“

„Sice nemůžu, ale stejně mě zpucuje.“

„Hlavně, že jsi celý! A nespěchej, uděláme tu bábovku bez rumu, ten si dáme pak a sehnal jsi ten dobrej?“

„Ne, mám místo toho kubánský.“

„No, to muselo stát!“

„Levné to nebylo, zato je opravdu vynikající.“

„Dobře, tak se drž a než pojeděš, tak zavolej. Pa, pa, miláčku, myslím na tebe.“

Pavel dojel domů něco kolem páté, vyšetřování trvalo naštěstí jen chvíli. Policajti si změřili vzdálenost brzdné dráhy k místu, kde došlo k nehodě, vzali si od Pavla záznam z kamery, sepsali s ním protokol a pak Pavla propustili s tím, aby dával moc velký pozor, protože jet bez zrcátka, je jako jet bez jednoho oka. Pavel si toho byl vědom a tak vzal izolepu a pokusil se zrcátko přilepit, to však padalo, tak toho se smutkem nechal a jel „na blikáčky“ k domovu. Hezky pomalu a modlil se, aby dojel...

Pavel vůbec netušil, že při něm stál zemřelý otec Ley, jako takový anděl, ale zato Kmitko o celé události věděl a jen trnul, aby se mu jeho rodič vrátil zpět v pořádku a živý...

„Dorazí v pořádku?“ ptal se Kmitko zemřelého otce Ley.

„Neboj, vrátí se ti, budu na něj dohlížet, a proto tu nebudu.“

„Dobrá tedy,“ načež postava od postýlky zmizela.

Pavel před domem zatroubil, že už je tu a Lea mu šla otevřít. Nesl plnou kabelu, kterou si Lea ihned vzala do kuchyně a vybalila ji.

„To byla cesta, už jsem rád, že je to za mnou...“ oddychl si Pavel.

„Hlavně, že jsi tu... a celý!!!“

„Zavolal jsem šéfovi... ráno si pro to přijede, takže nic pít nebudu, ať jsem střízlivý...“

„Panák na přípitek tě snad nezabije,“ popichoval Luboš.

„To je fakt, to se ztratí do rána. Ale opravdu jen jeden panák nic víc,“ dával si podmínku Pavel.

„Však jo, víc ani nechci, zbude tím pádem víc na mě... muhehééé,“ zařehťal se Luboš.

Zanedlouho byla hotová i bábovka a Lea s mamkou se pustily do tiramisu s mascarpone... to byla asi největší piplačka, ale bylo to nej jídlo a Pavel i Luboš se po tom mohli utlouct.

„Hele, Pavle, bude to tiramisu i tvá mamka?“

„Jistě že ochutná, ale nečekej, že ti ho pochválí, znáš ji,“ smutně konstatoval Pavel.

„Pokud zas bude držkovat, tak poletí... jsem zvědavá, zda bude alespoň tentokrát brát ohledy.“

„Crrr.“

„Kdo to asi je? Luboši, běž otevřít!“ houkla Lea na Luboše.

Dveře se otevřely a v nich Tomáš.

„No konečně, už jsme mysleli, že jsi zapomněl a tohle malé milé stvoření je kdo?“

„To je má přítulkyně Lucka.“

„Tak přítulkyně?“ a Lubošovi cukaly koutky.

„Tak tu nestůjte a pojd'te dál,“ vyzval je Pavel, který se k Lubošovi přidal, aby věděl, kdo že to zas otravuje.

„No né, to jsou k nám hosti!“ spráskla ruce Lea a šla se hned přivítat s Tomem, kterého objala a Lucce potřásla pravicí.

„Budeme jen na skok do přípitku a pak valíme jinam.“

„A kam?“ podivovala se Lea.

„Chceme zajít do čajovny, máme tam rezervovaný stůl.“

„Jo ták, zakouřit dýmku a relax, jo?“

„No tak nějak...“ kníkla Lucka, bylo jasné, že se o tom nechce moc bavit, takže potom asi bude sexík... Ale Lea si toho nevšimla a vyptávala se dál, jak se jim daří a jak jim to klapě a takový ty běžný řeči, co se říkávají, když někdo dojde na návštěvu...

Všichni seděli u stromečku v obýváku... na stole byly mísy se vším možným a venku tma. Dobře se bavili, Luboš vyprávěl anekdoty, Leina mamka se bavila s Luckou o vaření a Tomáš s Pavlem o autech. Lea měla malou na klíně a ta z toho byla úplně vyjevená. Ještě aby ne, tolik postav kolem sebe ještě neviděla.

„Co jsou ty postavy kolem mě?“ tázal se Kmitko otce Ley.

„To je tvoje příbuzenstvo.“

„Příbuzenstvo?“

„No prostě tvorové v rodové linii, to je už snad pochopitelné nebo ne?“

„Ahá.“

Tu zazněl klakson sedana budoucí tchyně Ley, která právě přijela k jejich domku.

„A jéje, to zas bude něco,“ povzdychla si nahlas Lea.

„Já ji jdu uvítat,“ a Pavel se zvedl.

„Klid Leo, dneska na to nebudeš sama,“ povídala Leina maminka.

„Když něco, tak ji vyvedu,“ nabídl se Luboš.

„Jen prosím žádný hádky lidí, už jen kvůli malé,“ prosila Lea.

„Dobře budeme se chovat lidsky,“ odpověděl Luboš a Leina maminka přitakala.

„To jsem ráda.“

Chvíli bylo tísnivé ticho, ale pak se z předsíně začala ozývat matka Pavla...

„Co to tu máte za nepořádek? Všude samý boty, to nemáte botník?“

„Mami... a kam bychom jej tak umístili, je to tu malé.“

„Měli jste si to udělat větší!“

„Mami, v klidu ano? Nebo můžeš zas jít!“ důrazně řekl Pavel, načež se jeho matka s ním začala hádat.

„Tak tohle ne, jdu jí vyhodit!“ a Lea už se zvedala.

„To nech na mě! Vyvedu ji!“ důrazně řekl Luboš a namířil si to do předsíně.

Tam se stále Pavel hádal, ale bylo to málo platné, spíš naopak. A tak Lubošovi nezbylo, než ji opravdu vyhodit...

„Tak a je to!“ oddech si.

„No veselé to zrovna nebylo,“ s trochou smutku pronesl Pavel.

„Sice nebylo, ale teď už je klid.“

A zas bylo slyšet tůrování motoru a troubit klakson. Naštěstí malá nespala ani nenaříkala, jelikož obývací byl do zahrady a k tomu ještě hrála hudba, tak to nebylo až tak slyšet, ale Lea to slyšela...

„Tak co?“

„Co, co, prostě jsem ji vyhodil, když se neumí slušně chovat!“ a Luboš dodal na poslední dvě slova důraz.

„Hele nic se neděje, uděláme si to hezké i bez ní... že ano, lásko.“

„To si piš, jsem ráda, že tu není, ale nechme toho, v telce začíná estráda.“

Všichni si tedy sedli a koukali na televizi a mezitím sem tam prohodili pár slov. Jedlo se, pilo se a zábava nabírala na obrátkách... půlnoc se blížila mílovými kroky a už tu bylo odpočítávání... „Deset, devět, osm, sedm, šest, pět, čtyři, tři, dva, jedna...“

CINK!!!

„Tak milí diváci, mnoho zdraví, štěstí a vše krásné do nového roku...“ zaznělo z televize a všichni se objali, každý s každým, sem tam padla i pusa, či křížček na čelo... a už to bouchalo. Všichni se šli na tu nádheru ven podívat. Nebyla zima, bylo jak na jaře, asi kolem šesti stupňů Celsia. Petardy bouchaly o sto šest. Sousedí, tak trošku lepší rodinka, měli nakoupeno do zásoby a tak to u nich lítalo, co chvíle... a samé velké rány, jelikož to bouchalo dost nízko... a velká show... plácli se asi hodně přes kapsu, vyvstalo Lei v mysli. Ale bála se, aby se malé nic nestalo a tak zůstala doma a ještě jí dala do uší vaty. Pro případ, že by to bouchalo moc, ale Katku to nějak chytlo a stále se snažila vytrhnout Lei. Tak s ní Lea šla k oknu v ložnici, odtud byl lepší výhled... Malá byla unešena... na obloze se objevovaly různé hvězdičky, co rána, to nové a hezčí, různě barevné od zelené přes žlutou až do tmavě červené.

Tu si Kmitko vzpomněl na Regis 1, poprvé, co byl vzhůru. To není sen, to je realita – najednou si to uvědomoval a snažil se nezapomenout na svoji domovskou planetu, ale sotva na ni pomyslel, už tu byla další rána a s ní i záblesk padajících hvězdiček a on rázem zapomněl.

Jen co dozněly petardy, dala Lea malou spát, ta však nechtěla usnout, tak jí četla pohádky. Malá jim sice nemohla ještě rozumět, ale hlas Ley ji ukolébával dokonale, takže ani ne v půli pohádky usnula, načež se Lea vrátila k ostatním.

Tom s Luckou byli už na odchodu a zvedali se, když Lea vešla do obýváku. Co naplat, tak se s nimi také rozloučila a vyprovodila je. Tom si však neodpustil při odchodu poznámku.

„Dávej na malou bacha, mám takové tušení, že vnímá a vidí víc, než se může zdát.“

„Nestarej se, vím, že je jiná, než děti v jejím věku... taky to tak cítím.“

„Neduchař, Tome zase, mějte se a odpoledne opět na značkách,“ přidal se Pavel.

„Taky se měj, ale já na rozdíl od tebe do práce nejdu. Hehe,“ zasmál se tak trochu škodolibě Tom.

„Však ono na tebe taky dojde.“

„Kdeže, já si práci umím vybrat, ale ty jsi tam u vás velký zvíře, tak holt musíš. My dělníci to máme na háku,“ vysmíval se Pavlovi Tom.

„Štveš mě... tak padejte, ať neutíká teplo...“

„Zdar a moc nepijte, ať jste ráno v pořádku,“ podotkl tak mimochodem Tom a už vyšel i s Luckou ze dveří. Ta se ještě k Lei otočila a prohodila malou poznámku, ať moc nepije, že to jde do mléka.

„Nestrachuj se, to vím... a pak malá už spí, tak kojení bude, až se vyspí, což je tak čtyři, pět hodin. Už se jí to dlouží.“

„Se tedy mějte...“

„Tak ahoj,“ a Lea otočila klíčem.

Oba se pak vrátili do obýváku a jedlo se a pilo, byla veselá zábava, ale Lea odpadla brzy, kolem jedné. Pavel to spolu s ostatními vydržel do tří a pak šli všichni na kutě. Zhasli svíčky, co měli na stole za zemřelého tátu Ley i za babičku Pavla, a šli spát.

Opice

Lea se dívala na malou, jak si hraje se svojí nejoblíbenější hračkou – oranžovou opicí – a cosi si u toho brumlá.

„Kaťuško, co to drmolíš?“ otázala se Lea, ale věděla, že ji ještě nemůže odpovědět, jelikož neumí mluvit. Nicméně to bylo zvláštní, protože jakousi řeč slyšet bylo, či spíše pazvuky, které by se za to i celkem daly považovat. A tak nad tím přemýšlela a přemýšlela... Katka se mezi tím přivinula k opici a objala ji, jako by objímala člověka. To s Leou drobet zamávalo. Kde to asi tak mohla vidět, prolítlo jí hlavou, ale pak tu myšlenku zaplašila a šla si zdřímnout, jelikož Katka vypadala spokojeně a nevypadalo to, že by jí teď nějak chyběla.

Lea se na malou byla několikrát dívat, zda něco nepotřebuje, přebalila ji i nakrmila a šla si už taky lehnout, jelikož byla za celý den vyřízená. Dost se naběhala a teď na ni přišlo jakési zapomínání, stále někde něco nechávala, co pak zrovna potřebovala, a tak lítala z obýváku do kuchyně, pak do ložnice, do špajzu, do dílny, prostě den blbec. A když se konečně uložila do postele, byla ráda, že je ráda. Naštěstí malá neřvala. Měla od ní relativní klid... Vysílením tedy padla do postele a spala jak zabitá.

Ve snu se jí pak zjevil její zemřelý táta, který s ní probíral to, zda žít na hromádce, nebo se s Pavlem vzít. Takže ani ve spánku si neodpočinula, ale byla ráda, že ho po letech zase vidí. Dokonce mu řekla, že je mrtvý už řadu let, uvědomila si to ve snu, ale pak na to zapoměla a táta jí dával dobré rady. Společně přemýšleli, zda je dobré do současné situace zasahovat, nebo počkat, až bude Katka větší, pro což byl její táta a dá se říci, že i ona, jen k tomu měla drobné výhrady.

Lea se probudila časně ráno. Koukla na hodiny a tam čtyři čtyřicet čtyři. „Andělská čísla, synchronicita,“ řekla si tak polohlasně pro sebe. Ano, bylo tomu tak, den měl být celý o magii... ale ani ne tak pro ni, ale pro Katku, tedy Kmitka vlastně...

Kmitko měl zas přání, naučit se první slovo. Jenže ouha... První slovo nebylo máma, či táta, ale děda. Lea, když uslyšela, jak si její dcerka opakuje tohle slovo a je veselá, tak málem padla do vývrtky. Znělo to sice jako: „De-da,“ ale Lea rozuměla. Začala věřit v cosi nadpřirozeného, ale Pavlovi se nechystala říkat nic, chtěla to ututlat, protože by si jistě sahal na čelo. Tak u toho i zůstalo a Pavel se to dozvěděl až mnohem, mnohem později. To bylo Leino takové prozatímní tajemství. Jen její mamka o tom věděla, ale i ta si dělala starosti, co bude s Pavlem, až se to doví. Nebyla však nijak vyděšená z toho, co od malé slyšela, naopak. Byla si vědoma, že malá má kontakt s jejím manželem, protože jinak by to nedokázala vyslovit. Takže sama byla zvědavá, co bude dál, a bylo jí jasné, že Kačenka bude výjimečné děvče. Už

i proto, že první slovo vyslovila v neuvěřitelně krátké době po narození... To bylo prostě unikum a ještě se s tím neseťkala, alespoň co si tak projížděla net a pátrala po tom...

„Mami, co myslíš, po kom asi bude?“

„Nemám ponětí, ale bude výjimečná, vidíš, ne?“

„Hmmm... snad nebude až tak moc. Nechci, aby byla vyčleněna svojí výjimečností z kolektivu.“

„Bude - nebude, to nevíme, jediné, co víme, je, že bude jiná.“

„Vypadá na geniální dítě.“

„Právě a toho se moc bojím... Aby ji svět neschlamstl...“

„Neboj, když má takovéto schopnosti, jistě se o sebe bude moci dobře postarat.“

„Já se ale bojím právě toho, jak si povede!“

„Žádný strachy a dost řečí! Jde se vařit, ať má Pavel nachystáno!“

„Tak jo...“ ale Lee se moc nechtělo, stále se jí honily hlavou myšlenky, co Pavel, až se to provalí, a jak asi malá bude vyrůstat.

Rentgen

Bylo opět úterý a tak jako vždy, tak jednou za tři týdny, chodila Lea na rentgen s malou, aby se vidělo, jak jí dorůstají kyčelní klouby.

V čekárně bylo plno, ale to jí nijak nevadilo, malá byla v pohodě, tak jí četla zas nějakou pohádku, aby ukrátila jak čas sobě, tak i malé.

Tu se k ní přichomýtla postarší paní...

„Dobrý den, s čím pak jdete vy?“

„Ále s malou kvůli kloubům.“

„To znám, měla jsem syna na tom podobně, chudák, je na vozíčku. Nevyvinuly se mu...“ a začalo vyprávění, co vše s ním dělala a jak je nešťastná, že je z něho mrzák. To Leu vůbec nijak nepovzbudilo, ba naopak. Do mysli jí vletěly myšlenky na to, že její holčička bude ležák...

„Hanžlíkovi, kabinka číslo tři!“ ozvalo se z reproduktoru.

„Promiňte, už jsme na řadě...“

„Na shledanou.“

Lea vešla do kabinky, vysvlékla malou z plen, aby byly dobře vidět na rentgenu klouby a čekala na signál ke vstupu.

Ozval se za malou chvíli. Sáhla na kliku, která drnčela, jak se zámek otvíral, a v tom zažila deja-vu. Ano, přesně tohle se jí zjevilo ve snu.

„To bude asi důležité,“ pomyslela si.

Jen co vstoupila do komory stíněné olovem, vyzvala ji sestřička, aby malou položila na připravený stůl...

„Můžete mi ji prosím vykrýt?“

„Můžu, ale stejně to u takového malého dítěte moc nepomůže. Máme tu sice vykrývací přehoz, ale ten je jen pro starší... Pro ni tu mám jen vykrývací destičku.“

„Tak alespoň to.“

„Dobrá, tu je,“ a položila ji na Katku.

„Děkuji.“

„A teď se běžte schovat... malá to bez vás chvíli vydrží.“

„Už jdu,“ a dveře za Leou opět zaklaply.

Kmitka studila ta plocha, jak na ní ležel. Byla totiž z olova. A tak začal naříkat, ale nebylo to nic platné. Tu se pak podíval přímo nad sebe a uviděl tam světlo. Bylo jiné, než ostatní, které viděl. Takové jakoby dozelenkava a byly vidět malé, skoro neznatelné, hvězdičky. To vnímal rentgenové paprsky, jež vycházely z přístroje. Úplně mu to učarovalo. Ne však na dlouho...

Lea neměla vůbec ponětí, že je něco takového možné, ale v tu chvíli by uvěřila i nemožnému, po tom prožitém deja-vu... Pak bylo

slyšet, CVAK, CVAK a bzučák na zámku se znova rozbzučel, na znamení, že může vstoupit a bliklo zelené světlo, takže už bylo po ozařování.

„Tak a je to.“

„Pro rentgen si nemusíte chodit, pošleme to elektronicky mailem.“

„To je paráda, děkuji.“

„Na shledanou,“ řekla sestřička a zabouchla za nimi dveře.

Cesta zpět domů probíhala relativně slušně a tak měla Lea prostor a čas si uspořádat myšlenky. Musí s malou více cvičit, aby se klouby vyvinuly, a když to nepůjde, tak koupí tříkolku a bude ji za sebou tahat na provázku. Rozhodla se v mžiku.

„Tak a tak to bude!“ pronesla polohlasně, netušíc, že právě tímto způsobem tak nějak předurčila budoucí události své dcery.

Kontrola u doktora

Na další den byla Lea s malou objednána k dětské doktorce. Čekárna byla narvaná k prasknutí. Malá děcka řvala, starší děti dělaly bugr, no prostě hotová Sodoma-Gomora.

„Ticho!“ vylítla sestřička ze dveří, „u tohoto nemůžeme ordinovat! Zpacifikujte si své ratolesti, maminky!“

Na malou chvíli to zabralo, ale po chvíli zde byl zas mumraj. Děti prostě měly dlouhou chvíli a tak vyváděly. Bylo slyšet jak pazvuky zvířat, tak kýčání a naříkání malých, některých ještě v peřinkách.

Naštěstí Lea s malou už byly na řadě...

„Zaplať pánbůh, že už jsem tu,“ řekla Lea, jakmile za ní dveře zaklaply.

„To vám věřím, dneska je to horší, než kdykoli jindy,“ soucitně na Leu pokývala sestřička.

„Tak co vás trápí?“ zeptala se doktorka.

„Byly jsme na rentgenu...“

„Ahá.. promiňte, už to vidím... hmhmhm...“

„Copak?“

„Není znát žádné zlepšení. Cvičíte s malou?“

„Ano, třikrát denně po hodině.“

„Ukažte mi tu na stole jak...“

Lea malou položila, povolila řemínky a začala s malou cviky, které doma dělala. Doktorka přihlížela a sestřička taky, zda to Lea dělá s malou správně.

„To se divím... vypadá to, že asi bude muset strojek nosit stále... od posledního rentgenu se totiž nic nezměnilo. Jen se sama podívejte...“ a otočila monitor k Lei.

Byla to pravda... ani náznak zlepšení. Lea posmutněla, ale pak se zamyslela a povídá: „A co ozařování? Nepomohlo by? Ne jen čistě rentgen, ale trvalé dávky v přijatelných mezích.“

„No, můžeme to zkusit, ale předem vás varuji, pro tak malé dítě je jakákoli větší dávka osudová. Popřemýšlím o tom a při další kontrole vám dám vědět. Musím se poradit s dalšími lékaři, byla byste totiž nejspíš první, u koho by se to dělalo.“

A tu svitla Lei jiskřička naděje.

„Já jsem za, i když to bude risk.“

„No, víte... je možné, že se pak může objevit nějaká reakce malé, myslím v genetickém kódu, že se to na ní může podepsat v tom horším slova smyslu. Mutace. Rozumíte?“

„Chci to risknout!“ pronesla Lea pomalu velitelsky, což doktorku zaskočilo.

„A co vás žene do takového odhodlání?“

„Jedna paní mi povídala, že její syn skončil na vozíku a já chci udělat pro malou maximum, byť to bude riziko...“

„Dobře tedy, vyčkejte, poradím se a dám vám vědět.“

„Děkuji moc!“

„Číslo na vás mám, tak vám pak zavolám, jak jsme to promysleli a kdy se můžete zastavit.“

„Děkuji!“

„Tak se tedy mějte... Další!“

„Na shledanou!“

Při cestě domů myslela na ozařování, že může u malé dojít k mutaci. Ale pak myšlenku rychle zaplašila, protože věděla, že na co bude myslet, to se stane, nebo tím člověk minimálně podpoří, co se stane, a to nechtěla.

Kočárek drncal po kočičích hlavách a malá usnula. Když dojeli domů, tak ji Lea jen přendala do postýlky a nechala ji prospat, i když už dlouho nejedla.

„Však ona si řekne,“ říkala si v duchu a přemýšlela, zda to říct Pavlovi, rozhodla se, že ne, že počká, až co doktoři. Přece jen, už měli nějaké zkušenosti a mohlo se to povést. Věřila, silně věřila, že se to povede, přímo bytostně.

Kmitko si spokojeně ležel a snil. Byl zas na své domovské planetě, ale tentokrát zamířil do Cestovky, aby se poptal na pár věcí souvisejících s mluvením a také mu byl sdělen seznam toho, co je třeba v tomto životě udělat na planetě Zemi. Bylo toho moc, ale slečna ho ujišťovala, že není třeba se hned bát a vzdávat život, že to jistě zvládne, když to mnozí před ním taky dali... a tak si Kmitko lejstra pročítal,

sem tam se zeptal na něco, co mu nebylo jasné. Nicméně se stejně nic moc nedozvěděl, jelikož neměl o tom světě vůbec ještě ponětí... načež mu slečna z Cestovky sdělila, že to pochopí, až ta situace nastane, a že bude mít vidění. To už bylo Kmitkovi mnohem jasnější, načež usoudil, že je s tím srozuměn a kývl na slečnu a ta cosi našukala do registrátoru a sen Kmitka skončil, jak mávnutím kouzelného proutku. Probudil se uprostřed noci a začal mít hlad. Tak začal naříkat.

Lea tvrdě spala, proto Pavel vstal a šel se podívat, proč ta malá tolik vříská. Zkusil plenu, pochovat ji... nezabíralo, potom vytáhl výživu ve sklence a to bylo to pravé ořechové. Katka ji zbaštila celou na posezení, měla velký hlad. Pak si brkla, na znamení, že je najedená a tak ji Pavel opět uložil a šel dohnat těch pár hodin, co zbývaly do rána, kdy měl jít do práce. Ale nemohl zabrat. Šel tedy do obýváku a pustil si nějaký neznámý akční film, co zrovna dávali. Byla to řežba, ale na vyčištění hlavy super. Najednou si uvědomil, jaké to je, když Lea kojila malou. Bezesné noci a dny... a tu pojal myšlenku stát se alespoň na okamžik ženou, netuše, že jeho přání bude ani ne za chvíli vyslyšeno... Oči se mu pojednou začaly zavírat, hlava mu klesla a on skončil v říši Morfeově... Najednou byl žena a ucházel se o něj mladý jinoch... no ucházel, spíš ho sváděl, což se mu nakonec povedlo a Pavel poprvé ucítil jaké to je při sexu, když je jako žena... prožil si celé milování od začátku až do konce včetně orgasmu, který se mu rozlil do celého těla. V tu ránu se probudil.

„Aha, tak tak to ženy mají...“ brumlal si pro sebe. „Už rozumím tomu, co mně Lea říkala o motýlcích v podbříšku, já to cítil stejně a taky bych to nazval podobně...“

Ale než si to stačil srovnat, byl znova v limbu. Probudila ho až Lea, že nahoře zvoní budík a on nikde, že má vstávat do práce. Pavel si tuto zkušenost nechal sice pro sebe, ale hodlal se o tom s Leou pobavit, tohleto byl nezapomenutelný zážitek.

Lea vzpomíná na první sousto

Bylo to před několika měsíci, kdy se Katka učila jíst, tedy rozmělněnou stravu po lžičkách. Sem tam nějaký výživný mix, který Lea ukuchtila a rozmixovala, a sem tam jako doplněk dětskou výživu.

Lea seděla u stolu a měla na klíně Katku. Postupně jí po lžičkách dávala něco se zeleninou. Ale Katka měla jiný zájem, cukřenku na stole, a tak neměla zájem o jídlo. Lea toho tedy nechala, odsunula talíř a podala malé cukřenku. Předtím ji ale zacvakla, aby se nesypala. Malá byla u vytržení, rukama si ji vzala k sobě a nakláněla, bavilo ji pozorovat, jak se ten cukr v cukřence přesypává. Sem tam s ní zatřepala, což se jí líbilo ještě víc...

„Heleme se, co je tohleto, tam v dáli?“ komentoval situaci za stolem Kmitko.

„Cukřenka,“ stroze odpověděl Lein zesnulý táta, který byl opět u Kmitka, tak jak slíbil.

„Co?“

„Cukřenka – tím se sladí jídlo.“

„Nechápu, co myslíte.“

„To za pár roků zjistíš a pak to budeš i sám používat.“

„Hmmm roky, jak je to dlouhá doba?“

„Zde na Zemi je jiné počítání času, než na Regis 1.“

„To je mi prd platný, chci vysvětlení!“

„No dobře tedy, jde o tak velký časový úsek, jak jsi byl v lůně matky, ale ještě tak desetkrát déle.“

„Jejda, tak to je opravdu moc!“ vyřkl s údivem Kmitko.

„Nic se neboj, čas plyne rychle jako voda.“

„Aha, voda, to znám.“

„Tady je to něco jiného, voda je průsvitná, tomu, co ty říkáš voda, se tu zde na zemi říká láva a je velmi nebezpečná pro všechny tvory.“

„Jak to?“

„Tělo zdejších tvorů, a také i tvé, je vůči lávě málo odolné. Dát do ní ruce, či nedej bože padnout tam celý, tak zemřeš! Proto pozor, je to opravdu nebezpečné!“

„Jejda, to jsou mi novinky. Snad se mi ta láva z paměti nevytratí.“

„A i kdyby se ti to vytratilo, tak zareaguje tvé podvědomí i tělo samo. Budeš cítit obrovský žár, takže sám k tomu nepůjdeš, protože tě to bude pálit.“

Lea znovu prisunula talíř a snažila se malou lžičkou vměstnat Katce alespoň kousek do úst. Prvně Katka neměla zájem a puslu neotvírala, ale na konec ji přece jen otevřela a toho Lea využila a šup tam se soustem. Zas na chvíli pauza a znova v nestřeženém okamžiku. Nezdálo se, že by to Katce nechutnalo, ale ani, že by jí to chutnalo moc. Měla zrovna jiný zájem no... pak ji začala zajímat vázička s kyticí na

stole a chtěla se Lei vytrhnout. Ta ji však držela, co jen mohla. A byť se Katka snažila, tak na vázičku nedosáhla, zato se však namočila do talíře, v němž byla ona zelenina, kterou ji Lea krmila, a tak si umazala bryndáček. Lea to zpozorovala hned a chtěla talíř odstrčit, ale co čert nechtěl, malá plácla do talíře rukou a všechno lítalo, kaše vzduchem a talíř na zem a jak jinak, než obrácenou stranou, a rozbil se...

Vtom zrovna přišel Pavel o dost dřív z práce a když viděl malou i Leu, obě umazané od kaše, jen vyvalil oči.

„No nazdar, tady to vypadá.“

„Co chceš, první sousta už máme za sebou a Katka byla tak laskavá, že nechala najíst celou kuchyň a všem to moc chutná,“ snažila se zavtipkovat Lea.

„To vidím, ta kaše je všude.“

„Neboj, já to uklidím, stalo se... svět se proto nezboří.“

„Pravda, jen si dávejte obě pro příště větší pozor.“

„To se ti řekne.“

„Řekne, usměrni si ji.“

„To mi chceš říct, že to závisí jen na mně?“

„Klídek, nic ve zlém, ale krmit ji opatrněji, tak není kaše všude.“

„I je, sám si to zkus,“ nakvašeně řekla Lea Pavlovi.

„Ale no tááák, já neříkám, že to neumíš, však ji vychováváš víc jak já. Jen abys dávala většího majzla.“

„Tak víš co... já to uklidím a ty mezitím můžeš dokrmit malou, alespoň se pozná, jaký budeš machr!“

„Dobrá, převlíknu se do domácího a jdu ji nakrmit.“

A tak ani Pavel nebyl ušetřen toho plácnutí do talíře, takže i on pak byl celý od zeleniny, ale dokrmit Katku se mu nakonec povedlo. Nicméně Lea musela uklízet dvakrát, což jí ale nevadilo. Dosáhla svého, Pavel taky krmil, když jí to vyčítal a zkusil si, že to není jednoduché.

„Alespoň vidíš, že to není sranda,“ konstatovala Lea po úklidu.

„To tedy není, máš pravdu, miláčku...“

„Co to je, co mi dávají do úst? Co s tím mám jako dělat?“

„To je potrava, Kmitko, teď takto budeš jíst každý den.“

„A co s tím?“

„Spolknout.“

„Když mně se nechce.“

„Chce nechce, musíš, jinak budeš mít hlad. Potrava ti dodá energii k životu. Na Regis 1 jsi přece taky jedl.“

„Aha... jenže tady je to jiné.“

„Postupně se to naučíš a pak už budeš jíst sám.“

„Sám?“

„Ano, maminka tě už nebude krmit.“

„Krmit?“

„Krmit, dávat sousta do úst.“

„Aha, takže to budu jíst tedy rukama, ano?“

„Jen něco, na většinu jídla budeš používat příbor, ale to ti vysvětlím až později,“ a tatínek Ley zmizel.

Kmitkovi tedy nezbývalo, než otvírat pusy, ale moc se mu nechtělo, zajímaly ho v tu dobu jiné věci...

Lein táta bdí

Lea si zas do svého, vlastně Katčina, deníčku zapisovala horlivě nějaké údaje, a tu k ní přistoupil Pavel...

„Co to pořád sepisuješ?“

„Dělám Katce deníček.“

„Na co?“

„Aby věděla, kdy co nastalo, kdy poprvé otevřela oči, kdy začala jíst, kdy se batolit a tak.“

„Aha... a k čemu je to dobré?“

„Bude vědět, kdy se co stalo a bude se jí to hodit, až ona sama bude těhotná. Podívej, tu je můj deníček, toto psala moje mamka.“

„Zajímavé...“

„A ty to i porovnáváš?“

„Ano,“ odvětila s úsměvem Lea.

„A není to zbytečné?“

„Není!“

„Vždyť každé dítě roste jinak, nebo se mýlím?“

„Nemýlíš miláčku, ale v rodině se některé věci opakují ve stejném rytmu, dle toho, co po kom má.“

„Ahá...“

„Nejsi z toho moudrý, že...“

„To ne, mně to přijde jako zbytečnost a škoda času i papíru.“

„Heleď, dělám to ve volných chvílích, abych se zabavila, když nemůžu usnout.“

„Tak to pak jo, ale mohla bys dělat užitečnější věci, třeba mi vyprat ponožky! Už mám poslední!“

„Ještě to není na pračku, takže si je přeper v ruce.“

„V ruce?“

„Ano, v ruce, to snad zvládneš, ne?“

„Ale jo, kde máme Jelena?“

„Tam jak vždy, pod bojlerem.“

„Dobře, jdu na to.“

„Zatím, a moc je nedří, jsou tenké a nevydrží tolik.“

„Dobře, miláčku.“

A Lea se zas pustila do psaní, ale pak si řekla, že musí pohledat album, aby si vzpomněla, jaké to bylo na Vánoce...

„Jo, tady to je. Jééé, ta se tak hezky culí,“ pochvalovala si fotku maminky s Katkou na klíně. Katka měla tvářičky jak z růže květ, plné života, a usmívala se od ucha k uchu.

„A tady je další, no to je paráda, tak to probereme a zapíšeme...“

„Takže první focení u stromečku. První Katčiny Vánoce... a co vlastně dostala? No jo, to jsme zapomněli blejsknout, sakryš! Teď abych si na to vzpomínala... Kurník, proč je tak těžké vzpomenout si... No bylo to jistě něco, co bylo v tu dobu třeba, jo, chrástítko do kočárku, nová kombinéza do zimy... jo už to leze... pomalu, ale

leze...“ a tak postupně zapsala veškeré dárky Katky, i dárky všech ostatních, dle fotek a chystala se album zavřít, když z něj vypadla fotka jejího zemřelého tatínka Honzy.

„Kde se ty tu, táto, bereš?“ prolítlo jí hlavou, ale věděla, že to nebude náhoda a tak prolistovala album ještě jednou, ale na nic jiného nenarazila, jen takový ten pocit, že se něco stane, ale nevěděla co... a tak byla jak na trní...

„Do prdele, kurva fix,“ zařval Pavel z koupelny, jak dlaždič. To u bojleru praskla trubka a voda už stříkala po celé koupelně. Nový bojler, nové trubky a tohleto... tak honem zastavit vodu a volat opraváře.

„Tak dneska se už asi neumyjeme, leda studenou.“

„Mně to nevadí, já jsem na rozdíl od tebe, Pavle, otužilá. Já se vykoupu i v bystřině,“ tak trochu zavtipkovala Lea, ale Pavel to ani nevnímal. Měl na uchu telefon a volal na pohotovost vodařům...

Ti přijeli ani ne za hodinu a trubky vyměnili, ale průsvih jak mraky. Bojler začal probíjet. Takže pro změnu volat i elektrikáře. Ten konstatoval, že závada je přímo v bojleru a že musí jít celý pryč. Na to už Lea ani Pavel neměli nervy a odložili to o den... vlastně o dva... nehodilo se to opravářům... no co, nějakou tu chvíli to bez teplé vody přežijí, hrnce mají dost velké a tak se v nich dá voda ohřát a je jich taky dost.

„Ještě štěstí,“ konstatoval elektrikář, „že se zde váš muž nedotkl konstrukce bojleru, to by už dostal pořádnou ránu a možná, že by byl i v pánu.“

A najednou spadl Ley kámen ze srdce. To bylo přesně to, na co čekala celou dobu, ale pak si uvědomila: „Vidíš, vidíš, čekáš, přivoláváš a ono se to stane! Bacha, holka, na to!“

A v tu ránu si i vzpomněla na fotku táty: Ano, ano, to bylo varování, že musím být obezřetná, že se něco děje. Ale jen to a nic víc!

Kmitko samo sebou o celé záležitosti věděl a trnul ještě víc než Lea, ale když bylo nebezpečí zažehnáno, vrátil se k němu děda Honza. Kmitko se zklidnil, nevěnoval větší pozornost ohrádce, tak jako předtím a už si na zemi zase hrál jako by se nechumelilo, ale předtím málem ohrádku převrátil... jak moc chtěl varovat své rodiče, ale Lea ani Pavel si ničeho nevšimli. Kmitkovi se však prohloubilo spojení s dědečkem a byl moc rád, když se zase vrátil k němu a mohl si s ním povídat.

Hexavakcina

Zase byla Lea s malou u doktora a bylo to víc než výživné. Čekárna byla plná a tak to tam dovádělo a řvalo...

„Mamííí, Vojta mě tahá za vlasýýý,“ křičelo jedno.

„Nech toho, Vojtíšku,“ napomínala živé dítě maminka.

Další dvě děti se honily kolem stolu a matky je okřikovaly, aby toho nechaly, že se můžou praštit, ale děti ne, až se tak skutečně stalo a jedno se udeřilo do hlavy. Najednou se čekárnou rozezněl nesku-
tečný řev...

Vylétla sestřička a nahlas, aby překřičela ten bugr, říká: „Co se tu stalo?! Uklidněte si ty své ratolesti!“

Pomohlo to jen nakrátko, děti se nedaly udržet...

Lea čekala asi hodinu, než na ni přišla řada a byla z toho řvaní celá nesvá.

„Dobrý den, paní Hanžlíková, tak se posaďte.“

„Dobrý den, jdu jen na prohlídku.“

Kmitka položili na přebalovací stoleček, rozbalili ho a pak k němu přistoupila doktorka.

„Kdo to je, ta osoba celá v bílém?“ ale odpovědi se mu tentokrát nedostalo.

Doktorka zjišťovala stetoskopem, jak dýchá, což se jevilo dobře, promáčkala mu břišní dutinu, což Kmitka lechtalo a na závěr zkusila nožičky.

„Hm, hm, hm, vše vypadá dobře, jen ty klouby, no uvidíme. Už jsem mluvila s kolegy a jsou pro ten pokus s ozařováním, ale riziko na sebe berete vy. Ještě se to totiž nedělalo a není jisté, jak moc to bude mít zásah na DNA dítěte. Uvědomujete si to?!“

„Ano, jdeme do toho i s přítelem, jsme s tím oba srozuměni.“

„Dobře tedy, ale ještě než vám vypíšu žádanku na rentgen, tak si promluvíme o hexavakcíně.“

„A to zas ne,“ vyjela Lea, byla zásadně proti.

„Je potřeba ji podat co nejdříve,“ na to doktorka.

„Já to tak nechci!“

„Ale to si nemůžete vybrat!“

„To víte, že můžu! Nechci, aby malá dostala hned vše, ale postupně. Ještě se mi z toho osype, bude mít teploty a co já vím.“

„Je to běžná praxe.“

„U vás možná, ale já znám svá práva!“

„Tak dobře tedy, je to na vás. Ale když dítě nenecháte očkovat, těžko vám ho vezmou do školky.“

„Nechám, ale chci to udělat postupně!“ zuřila Lea.

„Nerozčilujte se,“ na to doktorka.

„Dobrá, jsem už v klidu.“

„První očkování zatím tedy odložíme za měsíc, souhlasíte?“

„To by šlo. To už Katce bude víc.“

„Tak dohodnuto a tady je ta žádanka... Budete tam chodit co týden, tak si na to rezervujte čas.“

„To se dá a kde to je?“

„V Bílém domě.“

„Super, tam to znám.“

„Je to v suterénu...“

„Vím, byla jsem tam už několikrát.“

„Tak na shledanou příště.“

„Nashle,“ a Lea si oddychla, jak to s tou hexavakcínou dobře zkoulovala.

Když došla domů, dala malou z kočárku ven a vytáhla jí kostky, aby si mohla hrát, a pustila se do vaření. Jídlo měla uvařené za chvíličku, dělala rizoto a tak to nebylo pracné, prostě co dům dal.

Pak si sedla do křesla a dívala se, jak si malá hraje. Jak se snaží postavit komín a stále jí padá... Pustila se tedy do stavění i ona, ale Katka jí vše vždy zbourala a měla z toho ohromnou legraci.

Když Pavel přišel z práce, vše mu pověděla.

„Souhlasíš se vším?“

„Jo, miláčku, udělala jsi dobře.“

„Víš, to já proto, aby to pro malou nebyla taková zátěž.“

„Já ti rozumím a už se uklidni.“

Takže Lea měla podporu i v něm, což bylo dobře, protože si jistá nebyla.

Trable se strojkem

Lea byla celá nesvá... Malá nechtěla strojek ani vidět a vztekala se, že ho musí mít nasazený.

„No tak, broučku, pomoz mi přece,“ říkala Lea Katce, ale ta ne. Dědala vše pro to, aby jí Lea strojek nenasadila.

„Kurnik, já to nechci, dře mě to a svírá,“ nadával Kmitko.

„Strojek musíš mít, jinak nebudeš moci dobře chodit,“ povídal Kmitkovi Lein táta, který stál u něj a na celou situaci dohlížel.

„Nedá se s tím něco dělat?“

„Ne. Vydrž...“

„To je furt vydrž, za nějaký čas... čert aby do toho!“

„Neklej Kmitko, pamatuj, že se vše vrací a dvojnásob,“ upozorňoval ho zemřelý děda Honza.

„Tak co mám dělat, já ho prostě nechci!“ a začal nohama kopat.

Lea měla dost dřinu strojek nasadit, ale na konec se povedlo, utáhla poslední pásek, aby se nevysmekl a hotovo. Katka se zas mohla pohybovat, ale místo pohybu byl slyšet nářek, či spíše řev...

„Je třeba ten strojek nosit,“ povídá děda Kmitkovi.

„A proč?“

„Bez toho se nenaučíš chodit!“ nabádal ho děda.

„Ale naučím, to budete vidět!“

„Dobrá tedy, je to na tobě.“

„Já to zvládnou i tak, bez toho.“

„Tak to jsem zvědav!“

„Jen počkejte! Pak budete kulit oči!“ a tu se Kmiktko rozhodl, že to prubne a udělá to stůj co stůj.

„No tak, Katko, vždyť to není tak hrozné...“

Ale Katka si mohla hlasivky vykřičet, i když si ji Lea vzala a chovala. Nakonec jí strojek sundala, protože nedokázala snést ten řev. Ne že by to nevydržela, ale nechtěla malou Katku týrat.

A jako mávnutím kouzelného proutku, po sundání strojku, byla Katka jak vyměněná, usmívala se a opakovala: „E... t... d... da... d... da... e... t... d... da...“ – přeloženo – je tu děda. To proto, že ji děda uchlácholil a byl při ní.

Lea si protřela uši, zda slyší dobře a začala říkat MÁ-MA, ale Katka neustále opakovala: „E... t... d...da.“

Lea si řekla, že si to nechá pro sebe a jen to zapíše do deníčku, jako takovou zvláštnost... To nemohla Katka od nikoho slyšet a přesto se to dělo.

„Fascinující!“ řekla si pro sebe Lea plna údivu.

Na nákupech

Dopoledne se Lea vydala s malou na nákupy. Vzala kočárek, na sebe si vzala i batoh, to pro případ, že by se jí to do kočárku nevešlo a hurá ven.

Nebylo zrovna nejlíp, foukal studený vítr, ale nebe bylo bez mráčků a tak alespoň to sluníčko svítilo a dělalo to snesitelnější.

Lea si to namířila vlakem s malou do Brna. Na malém vesnickém nádraží čekala ani ne deset minut a za tu chvíli si popovídala se sousedy, kteří také mířili vlakem do Brna, takže jí čekání rychle ubíhalo...

„Zdravíčko, kampak?“ zeptala se jí postarší paní v květovaných šatech, které ve větru vlály.

„Na nákupy,“ odpověděla Lea

„To já za synem.“

„Bydlí v Brně?“

„Ne. Bydlí v Tišnově, ale v Brně studuje, tak se sejdeme na nádraží, vyzvedne si mě a pak si asi někde sedneme...“

„Takže syna moc často nevidáte, že?“

„To ne...“

„A není to škoda?“

„Co nadělám... a co ta vaše? Smím se podívat?“ paní byla nesmírně na Katku zvědavá, ještě ji neviděla, ale věděla, že Lea má malou. Na vesnici se vše hned rozkřikne, znáte to.

„Jistě, roste jako z vody,“ odpověděla Lea.

„No už je z ní pořádný kousek, to vám povím!“

„Ano, už je velká dost a co den je větší a větší...“

„Jo, to znám, člověk aby jen kupoval nové a nové...“

„... přesně...“ a Lea si povzdychla.

„Hu hů hu...“ zahoukal přijíždějící vlak, na znamení, aby si lidi dali pozor na kolejích a odstoupili do bezpečné vzdálenosti.

„Tak a je tady, ani jsme se nenadály...“

„Mějte se, já musím do toho zadního, tam je plošina.“

„Zatím a opatrujte se obě.“

A Lea už letěla k zadnímu vagónu. Plošina po stisku tlačítka vyjela a Lea mohla pohodlně nastoupit i s kočárkem. Cesta ubíhala rychle a ani ne za třicet minut vlak dorazil do Brna.

Tak a ted' kam? přemýšlela v rychlosti Lea. Prvně obhlídnu sekáče a pak se kouknu po obchodech.

Shodou okolností na nádraží narazila na Toma.

„Ahoj Tome, kam máš namířeno? Já do sekáče pro něco na malou...“

„Jééé, ahoj... já jsem tě neviděl, ty jsi tak malá, že se v davu ztratíš.“

„Kam jdeš?“

„No mám teď volno, tak můžu jít kousek cesty s tebou i ti pomoci něco vybrat.“

„A co Lucka?“

„Ta je ještě na fakultě, máme sraz až za hodinu.“

„Aha, takže máš času dost, že jo?“

„Jasně, pro tebe, kvítku, vždy!“

„To jsem ráda, kam půjdeme?“

„No, jeden sekáč je kousek odtud, je zapadlý. Málokdo o něm ví a dá se tam vybrat hezký oblečení, Sám tam nakupuji.“

„To mě zajímá...“

„Tak pojd' už, ať se nezdržujeme,“ a Tom vykročil směrem k východu z nádraží.

Tom vedl Leu klikatou ulicí a pak ještě po schodech, kde jí musel pomoci s kočárkem, ale Lee to nevadilo, byla zvědavá na ten sekáč. Tady to neznala, ale znala Toma, ten měl prochozené celé město.

„Tak a jsme tu!“

„Tohle je tak zapadlý, že ani na první pohled to nevypadá jako sekáč.“

„No vidíš a přitom tu mají nejlepší věci z celého města.“

„Fakt?“

„Jo, pojd' už dovnitř, kočárek můžeš nechat tady za dveřmi, je tu bezpečno.“

A Lea vešla do oddělení s oblečením. Koše jich byly plné a začala se v tom přebírat. Tom samo sebou taky.

„Hele, tohle je hezký,“ a ukázal zánovní šatičky.

„Super, to beru!“ vyhrkla nadšeně Lea. „A co říkáš na tuhle blůzku, sedla by mi?“

„Jo, ujde, ale chtělo by to trošku víc barevnější, třeba kytičky, jsi přece mladá...“

„Hmmm, když já s těma kytičkama nevím,“ oponovala Lea.

„Hele tahle je super, koukni se!“

„Hm, hm, hm, dobře zkusím si ji, vydrž,“ načež Lea zapadla do kabinky. Za chvíli se znova objevila a povídá Tomovi: „Tak co myslíš? Jak vypadám?“

„K sežrání!!!“

„Fakt?“

„Jo.“

Probrali ještě další věci, vzali i něco na malou, i nějaké ubrousky, ručníky a podsedačky. A šli k pokladně, tam Tom vytáhl peněženku, že to zaplatí.

„To nemůžeš, vždyť ty věci stojí majlant!!!“

„Kdeže, mladá paní, tady je to na váhu,“ řekla prodavačka.

„Na váhu?“

„Ano, jednotná cena,“ a pak si Lea všimla cedule.

„Tak to je fakt super.“

„Kolik platíme?“ zeptal se Tom.

„Čtyři sta padesát dva.“

Tom vytáhl pětistovku a řekl: „Šedesát!“

Prodavačka mu vrátila čtyřicet a Lea mezitím naložila kočárek až k prasknutí. Vše se tam nevešlo. Zbytek musela dát do batohu.

Tom se s ní vrátil k nádraží a pak si to uháněl za Luckou, byl už nejvyšší čas, byli domluveni na půl a už bylo čtvrt a od nádraží dvacet minut pěšky přes město a tak to vzal poklusem...

Lea byla nadšená, měla všechno, co chtěla a ještě něco navíc.

Tak sem budu chodit, ale co s kočárkem, jak ho tam dostanu? přemýšlela na zpáteční cestě vlakem. No nic, budu muset malou vzít do vaku a na záda batoh.

Jakmile dojela domů, vše vybalila, dala prát, malé dala obrázkovou knížku pro mimina, kterou tam taktéž zakoupili, ať si v tom listuje a pustila se do vaření, byl nejvyšší čas. Pavel měl dneska dojít dřív, tak aby bylo vše v pořádku a nachystané.

Převalení se

Lea zrovna prala a u toho vzpomínala na první dny, kdy se malá pokoušela převalit... jen co naplnila a pustila pračku, tak jí to nedalo, a aby si to lépe připomněla, vzala si deníček, doplněný o fotky, a začala listovat...

Kmitko zrovna ležel na zádech, a zkoušel se převalit...

„Jak to jen udělat? Haló, dědo, jste tu?“

„To víš, že ano!“

„Tak mi přece pomozte!“

„To musíš zkoušet sám, já ti jen mohu poradit, aby ses opřel rukama a zabral.“

„Hmmm... to jste mi tedy poradil...“

„Poradil, neporadil, stejně je to celé na tobě, já do toho zasahovat nesmím.“

„Jak to?“

„Protože si musíš odpykat ten dluh s tou medúzou, copak jsi už zapomněl?“

„Aha, škoda no, ale já to dokážu!!!“

„Dřív nebo později jistě, otázkou však bude chůze...“

„Chůze... jo vlastně... a kdy?“

„Až se naučíš převalovat, plazit a tak dále. Všechno chce svůj čas.“

„To je zas samý čas, ach jo...“

„Nenaříkej, vše se děje tak jak má, nic se neděje bezdůvodně.“

„To už jsem taky slyšel... od Cestovky.“

„Vidíš, teď jsi její zaměstnanec a můžeš si stáhnout informace z knihovny.“

„To je nápad. Zkusím to hned,“ a Kmitko se soustředil, na onu informaci na překulení. Během chvílky mu došla a tak postupoval dle návodu. Měl překulení před sebou, jak na velké obrazovce, a tak se snažil udělat to dle toho. Moc se mu ale nedařilo, skoro už se převalil na bok, ale zase se svalil. A tak zkoušel dál.

Lea si všimla, že se Katka snaží překulit a chtěla jí pomoci. Ale pak si uvědomila, že se to musí naučit sama a tak jen přihlížela, jak se malá snaží...

„Hele, Pavle, snaží se překulit.“

„A co jako? Je to podstatné?“

„To si piš, že je!“ nakvašeně na to Lea, jelikož se jí přístup Pavla ne zcela zamlouval. Místo toho, aby byl nadšen, tak byl lhostejný... Nehledě na to, že šel následně do dílny něco kutit.

„Ach jo, ti chlapi...“ povzdechla si Lea.

Z myšlenek ji vytrhlo Katčino: „De... da... de... da...“

„Máma, máma, Kaťuško,“ ale Katka si mlela svou a vůbec bylo jasné, že je tu zas Lein táta jako duch a tak se Lea zamyslela, zda by

mu nějak mohla poslat zprávu a přemýšlela dlouho do noci... Ale sen měla o něčem jiném a taky tak Kmitko, který se opět dostal na Regis 1.

Návštěva u Zuzky

Zase bylo hezky a Lea byla opět na procházce s malou. Ne, že by za škaredého počasí nechodila, ale když to sluníčko tak vybízelo k tomu někam zajít. Opět vyrazila na kopec k padlým bojovníkům... Měla nejvyšší čas, Zuzka tam na ni už čekala...

„Ahoj Zuzííí,“ mávala z daleka Lea na Zuzku.

„Čauky, máš se?“ to byla u Zuzky taková zdvořilostní fráze.

„Jo, celkem to ujde, a ty?“

„Můj je teď v práci, chtěla by ses juknout k nám?“

„Júúú, moc ráda... už dřív jsem byla zvědavá, ale nějak, no, znáš to... jsem spíš taková upejpavá...“

„S tím ti pomůžu... když jsem se to naučila já, tak ty taky.“

„A jak?“

„Nech se překvapit!“

„No dobrá, tak jdeme?“

„Jo!“

A už si to obě svištěly s kočárky po kamenech dolů cestou k Zuzčinu domečku.

Když Lea vstoupila, ovanula ji vůně levandule, překvapilo ji to, ale Zuzka jen mávla rukou a podotkla, že na ni chodí kousek za polem, že je tam celá paseka. To Leu zaujalo, protože si taky chtěla udělat

pytlíčky. Prý je to proti molům a dává se do skříní, aby i prádlo bylo provoněné.

Zuzka Leu provázela celým domem, ukázala jí krb, kuchyň, obývací, který byl z masivu, plazmovou televizi, hi-fi soupravu, kterou dělal její manžel a pak i ložnici, kde byla na stropě hvězdná obloha, když se zapnulo osvětlení - malé LED žárovky tomu dodávaly půvab i nádech tajemna. Pod lustrem byl zavěšený lapač snů a tak dále. Lea se nemohla vynadívát na tu nádheru. Tepané kování všech klik u dveří, prostě jak na zámku.

„Tak co na to říkáš?“

„Jedním slovem paráda. Jsem v úžasu. To jste takto koupili, nebo jste si ty věci nechali dělat na zakázku?“

„Všechno, co tu vidíš, je jen výsledek práce mě a manžela, jen kuchyň je dělaná na zakázku.“

„Tak to jste si museli máknout!“

„Víš... lehké to nebylo, ale žije se nám tu báječně.“

„Taky bych chtěla něco podobného, ale my na to nemáme peníze, ani čas.“

„Nic se nestrachuj, vše je děláno ve volnu a po večerech, pravda, někdy s jazykem na vestě, ale zvládli jsme to,“ konstatovala Zuzka.

„A jak jste to provedli?“

„Manžel většinu věcí udělal v dílně, drobnosti jsou moje práce.“

„Jste moc šikovní, já bych tohleto nezvládla.“

„Tak zaprvé, vypusť BYCHA, když takto budeš uvažovat, ničeho nedosáhneš!“

„Jakého bycha?“ otázala se zájmem Lea.

„BYCHA – já bych, kdybych a tak.“

„Aha, a to jako pomůže?“

„Když se na to budeš soustředit, tak ano, ale je třeba, aby se ti to vrylo pod kůži, když pak budeš uvažovat stylem, já chci, já toho dosáhnu, já udělám to a to, tak se ti věci začnou dařit.“

„Ahá.“

„Začni postupně, než nějakou větu vypustíš z úst, tak si na tuto poučku vzpomeň, zda tam je onen bych či není a podobně... Třeba to tvé já to nedokáže. Proč říkáš, že nedokážeš, když jsi to nezkusila?“

„No víš, já se dost bojím, mám malé sebevědomí, když něco udělám, tak se mi sem tam daří a sem tam ne a to si pak říkám, že jsem nešika.“

„Hele, žádný učený z nebe nespadl. Tak se i ty uč, dělej chyby, snaž se... řekni mi, kdo nechybuje?!“

„No já vím, ale ono je to těžký.“

„Lehký, těžký, každé má své, nelze říci, že je něco jednoduchého, či těžkého, každý má vlohy na něco jiného, ale pílí se dá udělat dost a vytáhnout i z toho mála maximum.“

„To se ti řekne...“

„To si piš, že se mi to řekne! Protože právě ve stejné situaci jsem kdysi byla i já, taky taková nerozhodná...“

„Tak co s tím?“

„Dej si nějaký závazek a klidně i velký, že něco uděláš.“

„A co když to nesplním?“

„I splníš... je to jako se střelením na terč, když ho chceš zasáhnout, tak taky míříš na střed a ne někam na okraj... no ne? A pak, jakmile se střela dotkne terče, byť na okraji, tak pušku zkoriguješ a další střela už je blízko desítce a pak další rána je zas přesnější, až nakonec tu desítku zasáhneš.“

„Aha, no vidíš, to je hezké přirovnání.“

„Se vším to máš právě tak!“

„Opravdu?“

„Skutečně, když se nebudeš snažit a podceňovat se, tak si sama jen pod sebou řežeš větve, to je pak jasné, že slítneš ze stromu...“

„Tak jo, já se tedy budu snažit...“

„No hurá a teď si dej nějaký závazek, který splníš ještě dnes!“

„Když já nevím co!“

„Třeba to, že uděláš překvapení tomu svému a neříkej, že to nejde, vymysli něco a přemýšlej nad tím... protože jen tak, že nad tím budeš přemýšlet, tě to napadne! A ne, že to po pár minutách vzdáš!“

„Dobře, budu se snažit.“

„Tak a teď běž domů, ať to stihneš,“ a Zuzka ji vypravila ze dveří...

Lea celou cestu domů vymýšlela, co tak udělat, ale na nic zaboha nemohla přijít... Nevedlo se jí... ale těsně před tím, než Pavel dorazil z práce ji něco napadlo, ale jak to zrealizovat? No zkusila to, buď a

nebo. A to právě byla ta chvíle, kdy se v Lei ozvalo podvědomí, tedy spíše řečeno, kdy si utvrdila to, že když takto bude jednat, tak se bude dařit... Pavel byl z překvápka nadšen, jednalo se o ručně vyřezanou bílou svíci s ornamenty. Leu totiž napadlo vzít jednu ze svíček, které měli doma, a vyřezat do ní klikyháky a trochu si s tím pohrát, nebyla to dřina, ale spíš jí to dalo práci co do přemýšlení, jaké tam vyřezat, aby to působilo hezky. Pavel byl tím nadšen a hned dal Lei dlouhý polibek... Lea ráno pak našla lísteček a na něm stálo: Miluji tě z celého srdce i duše, lásko, a klidně za tebe položím i život. Je těžké to říci do očí, tak alespoň takto...

To ji potěšilo natolik, že jí ukápla nejedna slza. Ano, ano, takové malé věci, jako projevení citů, dokáží udělat mnohé a probudit v člověku to krásné a milé. Obzvláště si cenila právě tohoto, protože Pavel se takto nikdy neprojevil.

První zoubek

Lea seděla v křesle a odpočívala, malá byla s ní v obýváku a hrála si s hračkami, když tu se pojednou rozplakala. Co to... prolítlo Lei hlavou a tak si ji vzala a snažila se Katku ukolébat, ale to nezabralo...

„Aůůů, bolí mě celá pusa,“ vyjekl Kmitko.

„To za nějaký čas přejde,“ konstatoval děda, který byl u něj.

„Za nějaký čas? Ne za chvíli, či hned?“

„Ne, je třeba vydržet, než zuby vyrostou.“

„Aháá, tak zuby... už tomu rozumím, ale na Regis 1 mě zuby nebolely.“

„Musíš si tím projít, děje se tak, aby se ti smazala část karmického dluhu společnosti. Tedy ty malé záležitosti, které je třeba vyvážit.“

„Nejde to jinak?“

„Bohužel ne, je třeba si vše protrpět,“ na to děda Honza.

„A jak dlouho?“

„To záleží na spoustě okolností. Především na tom, kolika tvorům jsi nevědomky ublížil.“

„Aj, tak to bude asi hodně, že?“

„No málo toho není, ale ty jsi silák. Věřím ti.“

„Ale ono to bolí docela fest!“

Lea si prohlížela Katku, zkontrolovala, zda nemá promočenou plenu, zkusila jí dát najíst, ale ani to nezabralo a tak ji kolíbala a snažila se ji uklidnit. Netušila, že Katce právě v této chvíli roste její první zoubek.

Byl už večer, malá spala vyčerpáním, proplakala vlastně skoro celý den... Lea koukala po netu a snažila se dopátrat toho, proč asi tak malá může plakat. Zadala dotaz na web o miminkách a tam jí během chvilky maminky začaly odpovídat. Byla z toho zmatená ještě víc než předtím a také se zhrozila, že by s malou mohlo něco být, že ji třeba něco bolí ve vnitřnostech, žaludek a tak. No, samá chytrá rada, ale nakonec se rozhodla.

Katka měla jen lehké spaní a celou noc prořvala, nebyla k uklidnění a tak Lea hned ráno vyrazila k doktorovi.

„Dobrý den, malá mi stále nařiká a já nevím proč...“

„Tak se podíváme,“ řekla doktorka a požádala Leu, ať položí malou na stolek a začala ji vyšetřovat. Nic zvláštního neobjevila, mimo teploty, až nakonec otevřela malé ústa a hle, klubal se tam zub.

„Rostou jí zuby, podívejte se...“

„A jéje!“

„Ničeho se nebojte, něco vám na to předepíšu, dávejte jí heřmánek, ten zklidňuje a odvar z hřebíčku, uklidní to bolesti, ale ne moc,

stačí jedna malá lžička. A ještě dostanete tinkturu a tou to budete potírat. A taky sirup na snížení teploty.“

„Jej, to jste moc hodná, a co myslíte, jak to zabere?“

„Zabere nezabere, zuby, to je trápení, však to znáte sama.“

„Bohužel si na to už nevzpomínám, ostatně já nemám ani kaz, takže...“

„Tak to buďte ráda, mnohé maminy po porodu přišly o několik zubů...“

„To jako vážně?“

„Ano. Ale už dost povídání a utíkejte do lékárny, ať malá netrpí moc dlouho.“

„Dobře, na shledanou a děkuji,“ a dveře za Leou zaklaply.

V lékárně Lea dostala na recept vše potřebné a zaslala ještě do obchodu koupit mák, zkusí udělat makový odvar, to by taky mohlo zabrat, jak se dozvěděla na netu.

Jen co dorazila domů, Katku přebalila, dala jí najíst, ale s tím moc nepochodila, jelikož malá stále brečela a nebyla k udržení, ale přece jen pár soust se jí podařilo do Katky vměstnat a pak jí tinkturou potřela ono místo, kde zoubek rostl. Katka se pak trochu uklidnila, ale Lea se rozhodla, že zkusí ještě ten odvar z máku, tedy na noc... to by mohlo zabrat, poradila se po telefonu i s mamkou, ale ta jí to vyvracela, že to může být nebezpečné, ale Lea se nenechala odradit a zkusila to... Následná noc byla díky tomu dosti klidná, malá se probrala jen dvakrát, kvůli té bolesti, tak si ji Lea vždy vzala k sobě do ušáku a

chovala ji a zanedlouho Katka zase usnula. Makový odvar tedy zabral dokonale. Ještě štěstí, že na to na netu narazila, dost jí to ušetřilo nervy i spánek a Katce rovněž.

První krůčky

Bylo jaro a Katka rostla jako z vody. Už se snažila vydrápat na židli, ale nešlo jí to a tak se Lea rozhodla, že jí pomůže. Chytila ji za ruce a vytáhla. A tu ji napadlo, zda by ji už neměla začít učit chodit. Rozhodla se hned...

„Tak, Kaťuško, zkusíme, jak ti to půjde,“ vzala ji za ruce a postupně krok za krokem, nebo spíš sun za sunem, se snažila Katku rozchodit...

Kmitko nebyl zrovna v nejlepší náladě, vadil mu strojek a dřelo ho to tak, že si zase povzdychl. Co mohl dělat, sundat si ho neuměl. Ale děda Honza ho utěšoval.

„Neboj, jen co se naučíš chodit, tak ten strojek potřebovat nebudeš.“

„To se vám řekne, když ono to při každém pohybu bolí...“

„Asi ti to maminka moc utáhla, zkus zařvat, třeba jí to dojde a povolí ti ho.“

„A to zas ne, překonám to, co už, když je to trest za tu medúzu, tak se s tím musím nějak poprat,“ rozhodně pověděl Kmitko dědovi. Ten se jen pousmál, protože mu bylo jasné, že Kmitko je na velmi dobré cestě a buduje si tím své sebevědomí.

„Ták, jeden jsme zvládly, teď uděláme druhý krůček,“ komentovala postup Katky Lea. Postupně takto obešly celý obývací pokoj a pak Lea Katce opět sundala strojek, aby si od toho oddychla, ale netrvalo ani hodinu a znova jí ho nasadila a udělala s ní ještě jedno kolečko. Mezitím, co Katka měla strojek dole, Lea uvařila oběd. Tentokrát bylo na řadě kuřecí rizoto. Katce to rozmělnila na jemno v mixéru, ale ne moc, aby z toho nebyla úplná kaše, ale aby Katka už taky používala zoubky, které jí narostly.

Tentokrát krmení probíhalo celkem dobře. Katce tohleto chutnalo a tak baštila jak divá. Snědla plný talíř. Po obědě ji Lea uložila do postýlky, aby se na chvíli prospala a odpočinula si, a sama začala po baráku uklízet. Nejprve všude vysála, pak utřela prach a nakonec umyla podlahu. Ani se nenadála a malá byla opět vzhůru. Tak ji vyndala z postýlky, rozsykala v obývacím pokoji kostky, dala jí obrázkovou knížku a ukazovala jí jednotlivá zvířátka a u toho jí říkala, které je které. Katka z toho měla legraci a stále jí mlátila do knížky s prapodivnými skřeky, které se mluvou vůbec nedaly nazývat, ale Lea byla trpělivá, věděla, že opakováním se Katka bude učit slova a tak neustále listovala knížkou sem a tam a u každého zvířátka řekla jeho název.

Asi po půl hodině toho nechaly a Lea opět nasadila Katce strojek, tentokrát se to ale obešlo bez řevu, což ji překvapilo, ale i přesto malá sebou všelijak škubala a bylo tak jasné, že jí to vadí. Nakonec se Lea slitovala nad Katkou a strojek jí sundala.

„Dobře, když nechceš, budiž, tak budeme chodit bez strojku, jo?“ Katce se rozzářily oči. Lea si toho ihned všimla a uvědomila si, že jí Katka rozumí.

„Jak je to možné, ještě přece nemůže znát všechna slova, natož jejich význam,“ brumlala si pro sebe, ale nějak to přešla a dál tomu nevěnovala pozornost.

Důvodem toho byl děda Honza, který to Kmitkovi přetlumočil tak, aby i on rozuměl, co se bude dít. Kmitko celý šťastný, že nebude mít strojek, byl blahovlnný.

„Jupííí, funguje to! Stačí pohled a s mámou se domluví!“

„Přesně tak, mimika je základ, tak na tom pracuj Kmitko,“ důrazně dodal děda.

„Budu, nebojte se!“

Doslov

Kmitko udělal svůj první krok, sice s pomocí, ale udělal. Byl to velký skok v jeho životě. Děda Honza byl nadmíru spokojen, že právě on dostal takovou příležitost setkat se s někým tak odvážným, byť to ze začátku jednoduché nebylo. A co rodina Hanžlíkovic? Lea byla z malé Katky nadšená každý den. Stačilo se jen na ni podívat a už jí vyvstal úsměv na rtech. Katka byla smíšek a vše, co prováděla, dělala s radostí. A ač Pavel neměl na malou tolik času, jak by si přál, byl také spokojený. Zkrátka pohodička, ale nenechte se mýlit, za touto pohodičkou stála tvrdá dřina všech zúčastněných a nejedno odříkání a strasti, které však navenek vidět nebyly...

OBSAH

PROLOG	3
BOJ O ŽIVOT	4
NEMOCNICE	8
CHVILKA KLIDU, KÉŽ BY...	12
NÁVŠTĚVY	16
ODJEZD	22
KOUPEL A MASÁŽ	28
CVIČENÍ	33
TOM A JEHO RADY	36
CHŮVIČKY	43
NÁVŠTĚVA TCHYNĚ	47
VEČERNÍ ROZPRAVA	53
CVIČENÍ SVALŮ	58
OSUDNÝ PÁD	66
PŘÍBUZENSTVO	70
ODPOLEDNÍ PROCHÁZKA	76
PŘÍPRAVY NA VÁNOCE	81
VÁNOCE	88
ŠTĚPÁN	91
SILVESTR	99
OPICE	111
RENTGEN	114
KONTROLA U DOKTORA	117

LEA VZPOMÍNÁ NA PRVNÍ SOUSTO	122
LEIN TÁTA BDÍ	127
HEXAVAKCINA	131
TRABLE SE STROJKEM	135
NA NÁKUPECH	137
PŘEVALENÍ SE	142
NÁVŠTĚVA U ZUZKY	145
PRVNÍ ZOUBEK	150
PRVNÍ KRŮČKY	154
DOSLOV	157
COPYRIGHT	160

Karel Keslly Mazánek: Placen za život 2

Copyright

Karel Keslly Mazánek

Placen za život 2

Autor: Karel Keslly Mazánek

Obálka: Ondra Musil

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

1. el. vydání

Praha 2020

Česky

ISBN 978-80-7644-454-6 (ePub)

ISBN 978-80-7644-455-3 (mobipocket)

ISBN 978-80-7644-456-0 (pdf)